

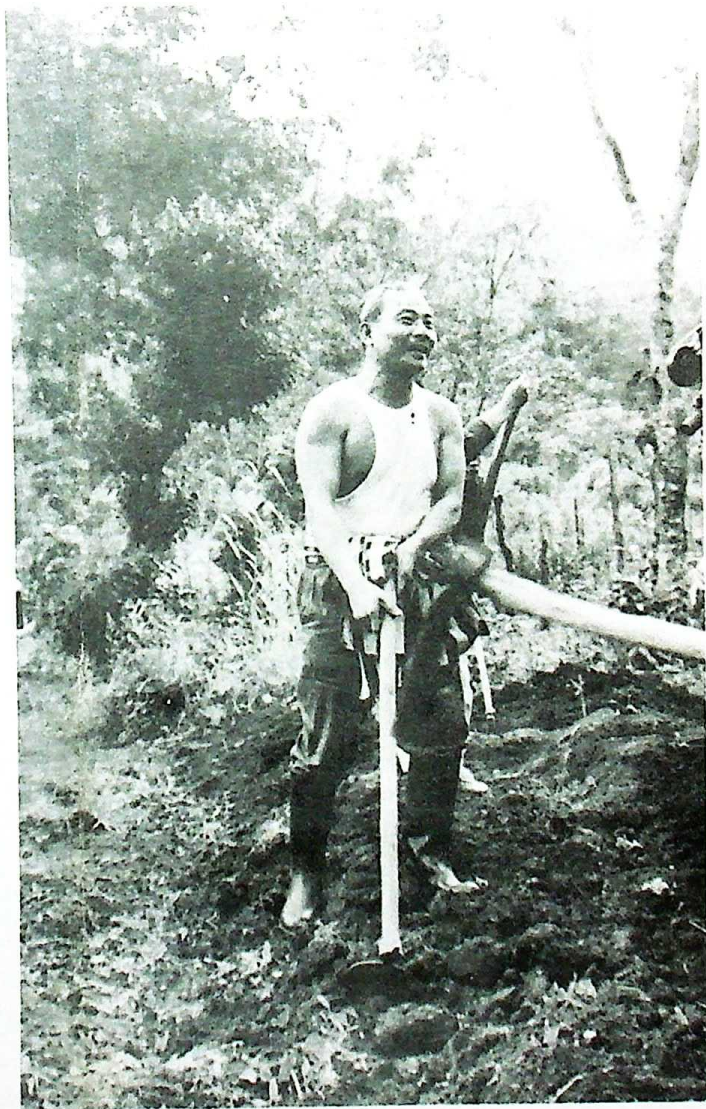
100ct

Vijfde jaargang nr. 14, 27 febr. 1971

VIETNAM BULLETIN

LAOS: HOE NIXON DENKT TE WINNEN

PRINS SOUVANNOUVONG, DE LEIDER VAN DE PATHET LAO, AAN HET WERK OP HET LAND EVEN BUITEN HET HOOFDKWARTIER VAN DE VERZETSBEWEGING IN SAM NEUA. OOK HET LEIDINGGEVEND KADER HEEFT DE Plicht IN EIGEN LEVENSONDERHOUD TE VOORZIEN.

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: Jan Boonstra
M. van Dullemen
W. de Graaff

Benno Groeneveld
Ria Hooghiemstra
Tineke Nijenhuis

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstr. 51, Amsterdam
Gironummer: 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin, Abonnement
f5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f7,- per half jaar. Losse nummers f0,50 (België 7 frs.)

LAOS: OORLOG VAN DE TOEKOMST

De oorlog in Laos is reeds tientallen jaren gaande. De strijd gaat, als in Vietnam, tegen Fransen, Japanners, weer Fransen en nu Amerikanen. Het is een oorlog waarvan in dit blad al vele malen de geschiedenis en de achtergronden is gegeven. We proberen dat in dit nummer niet allemaal weer opnieuw te doen. (Elders in dit nummer een kadertje hoe aan meer basisinformatie te komen).

Toch is het belangrijk het unieke karakter van de oorlog in Laos hier te benadrukken. In zekere zin is het een oorlog van de toekomst. Een oorlog die gekarakteriseerd wordt door een aantal eigenschappen die de Amerikanen ongetwijfeld in de toekomst ook tegen andere volkeren die zich vrij willen vechten zullen hanteren. Die hoofdeigenschappen zijn:

1) een massale vernietigingsoorlog vanuit de lucht gericht op de vernietiging van de fysieke omgeving en de sociale infrastructuur van de vijand. Het aantal bombardementsvluchten op Laos is de afgelopen jaren voortdurend toegenomen. Van 3000 bombardementsvluchten in september 1968, via 12.000 bombardementsvluchten in december 1968 naar 20.000 bombardementsvluchten in januari 1970.

2) een grondoorlog uitgevochten door Aziatische troepen geleid en bevoorrad door een relatief klein aantal Amerikanen. Als Aziatische troepen worden gebruikt: Thai's, Meo's (een bergstam) - nu door de oorlog vrijwel gedecimeerd - het Koninklijke Laotiaanse leger zelf en tenslotte Zuidvietnamese regeringstroepen. In Laos is de oorlog van begin af aan "gevietnamiseerd" geweest, d.w.z. hebben de lijken van begin af aan de door de Amerikanen gewenste kleur gehad.

3) daar waar de bombardementen alleen niet in staat waren de bewoners uit het gebied van de tegenstander te verjagen heeft grootscheepse evacuatie plaatsgevonden naar door de Amerikanen beheerste zones. Schattingen over het aantal "vluchtelingen" in Laos lopen uiteen tussen 800.000 en 1.000.000. Dat op een totale bevolking die op maximaal 3 miljoen geschat wordt. Over het lot van deze vluchtelingen meer elders in dit nummer.

4) de schepping van een door de Amerikanen geleide bestuursstructuur parallel lopend aan de bestaande regeringstructuur. Hierdoor is in de loop der jaren de volledige gang van zaken in Laos tot op het laagste niveau in Amerikaanse handen gekomen.

5) Tenslotte een politiek van weloverwogen geheimhouding om de Amerikaanse regering een zo groot mogelijke speelruimte te geven. Zo wordt Laos sinds mei 1964 gebombardeerd. Die bombardementen zijn altijd "geheim" geweest. Iedereen die het weten wilde kon het overal vinden, maar het Amerikaanse publiek was het officieel niet verteld, reden waarom er zich nauwelijks enige oppositie tegen dit deel van de Amerikaanse oorlogspolitiek in Indochina ontwikkelde. De enorme sommen die de VS in Laos pompten werden via onschuldig lijkende organisaties als de Agency for International Development (AID), de Amerikaanse ontwikkelingshulporganisatie, die hier echter als een militaire organisatie optreedt, beschikbaar gesteld.

Door al deze elementen samen - met name door de afwezigheid van Amerikaanse grondtroepen, waardoor verliezen onder de eigen jongens werden vermeden - is de VS jarenlang in staat geweest in Laos een mensonterende oorlog te voeren zonder dat daar noemenswaardig protest tegen ontstond.

Red. VB.

HET LOT VAN DE VLUCHTELINGEN

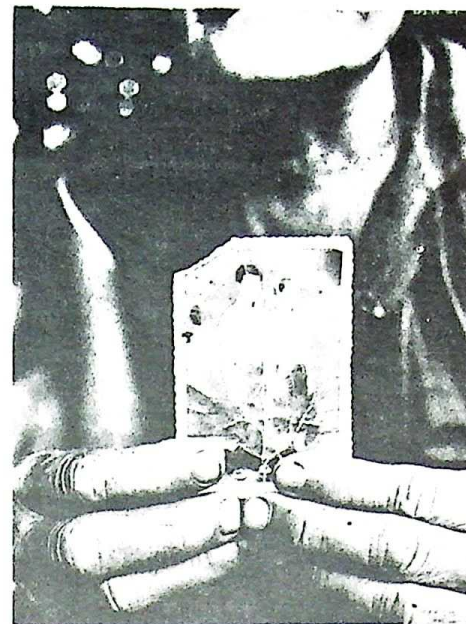
Op de vlakte der Kruiken woonden oorspronkelijk naar schatting 150.000 mensen. 150.000 van hen werden door de Amerikanen geëvacueerd voordat zij van de vlakte een free fire zone gingen maken. 300 van hen werden geïnterviewd door Fred Branfman, een voormalig werker van de International Voluntary Service, een van de vele Amerikaanse organisaties werkzaam in Laos. Branfman:

Iedereen die geïnterviewd werd - zonder één uitzondering - vertelde dat zijn stad of dorp door de Amerikanen verwoest was terwijl hij daar in 1968 of 1969 leefde. Ieder van hen zei dat zijn dorp herhaaldelijk werd gebombardeerd, talloze keren, zowel vóór als ná de uiteindelijke vernietiging. Iedere vluchteling voegde daaraan toe dat alle dorpen en steden in het

gebied dat hij kende herhaaldelijk gebombardeerd waren en met de grond gelijk gemaakt waren.

"Laos: No place to hide" in het Bulletin of Concerned Asian Scholars, vol 2, nr 4, Fall 1970
Noam Chomsky bracht bij een bezoek aan Laos enige bezoeken aan de vluchtelingenkampen in de omgeving van Vietnam.

De vluchtelingen maken de indruk ernstig gedemoraliseerd te zijn. Slechts zelden zie je iemand van hen werken. Blijkbaar is er weinig gedaan om land voor landbouw in orde te maken, hoewel het waarschijnlijk is, dat zij hier zullen moeten blijven. Ze weten niet wat er met hen gaat gebeuren. De regering geeft

Dit kiekje is het enige bezit van een Laotiaanse vluchteling. Er op te zien zijn haar dochter en schoonzoon. Beide werden door bommen gedood voordat zij een schuilplaats konden bereiken.

hen een rantsoen rijst, maar verder weinig zorg en geen informatie. Beloften om hen schadeloos te stellen voor verloren gegane eigendommen zijn niet nagekomen evenmin als de belofte om hun Pathet-Lao-geld in te wisselen voor regeringsgeld. De vluchtelingen vroegen - ja, smeekten ons - om het inwisselen van hun geld. Sommigen zeiden dat zij anders van de honger zouden omkomen en dat is best mogd ijk want ze hebben geen voedsel behalve het rijstrantsoen en wat zij in het bos kunnen vinden. Maar deze mensen zijn geen bedelaars. Ze waren in feite waarschijnlijk de meest welgestelde Laotiaanse boeren. Een zestigjarige man die veertig koeien en negen buffels had bezeten, schatte de totale waarde ervan op 3600 dollar. (...) Allen spraken met groot verlangen terug te keren naar de Vlake der Kruiken.

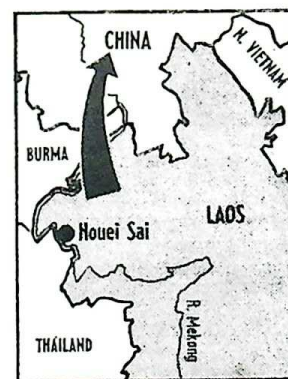
Het enige werk dat ik gedaan zag worden in het kamp of in de omgeving was bij één bezoek toen een paar mannen en vrouwen eigen lu ten aan het maken waren van hout, dat zij in het bos hadden gekapt. Enkele vrouwen naaiden, andere kookten of verzamelden voedsel. Voor de rest za:en ze stil, hun belangstelling een beetje gewekt door ons bezoek, maar duidelijk zonder plan, zonder hoop voor de toekomst.

At War with Asia, door Noam Chomsky, Fontana-pocket 1971.

LAOS ALS BASIS TEGEN CHINA AMERIKAANSE SPIONAGE RAIDS TOT 200 MIJL IN CHINA

Michael Morrow (Sunday Times, 17-1-71)

(Michael Morrow werkt voor Dispatch News Service International, het Amerikaanse persbureau dat als eerste de geschiedenis van de massamoord in Song My bracht, red. Sunday Times)

Vientiane. Gewapende verkennings teams georganiseerd door de Amerikaanse inlichtingendienst dringen 200 mijl diep China binnen. Ze bestaan uit Laotiaanse bergbewoners gewapend met Amerikaanse wapens die een post van de Central Intelligence Agency (CIA) in Noord-Laos als basis hebben. Volgens de CIA bestaande bronnen en bevestigd door westerse diplomatieke kringen in Vientiane, heeft de CIA altijd minstens één team in China, uitgerust met radio's en uitrusting om telegraaflijnen af te tappen.

De operatie wordt uitgevoerd vanaf een vliegveldje in een kleine bergvallei met de naam Nam Lieu. Het wordt ook gebruikt als haltepunt voor opiumhandelaren, die opium brengen uit Noord-Laos en Burma naar de heroïne-fabriek in Houei Sai.

Teams worden overgevlogen van Nam Lieu naar een vliegveldje van gras 13 mijl noordelijker, Site 93 of Moug Moue genaamd, een plaats waar de Mekongrivier de Laotiaanse grens vormt met Burma. Dan steken zij met opblaasbare

rubberbootjes de Mekongrivier over naar Burma en dringen China verder noordwestelijk 30 mijl van Site 93 binnen.

De teams zijn meestal drie à vier maanden onderweg. Ze onderhouden radiokontakt met Nam Lieu en met vliegtuigen die vlak langs de Chinese grens vliegen.

De meeste bergbewoners die gebruikt worden in de China-operatie behoren tot de Yao-stam, die in het grensgebied in de bergen tussen Laos, Burma, Thailand en China woont. Ongeveer 2 miljoen Yao's leven in China en sommige guerilla's hebben daar familierelaties.

De Chinezen hebben verschillende teams gevangen genomen en sommige bergbewoners zijn geswicht en komen naar Nam Lieu als tegenspionnen terug. Zoals de meeste CIA-operaties in Laos wordt de operatie uit Nam Lieu geleid vanuit het hoofdkwartier op de luchtmachtbasis Udorn in Thailand. Er zijn echter meerdere Amerikanen in Nam Lieu waaronder zowel CIA, als Military Intelligence-mensen.

PATHET-LAO: SINDS 1964 SAIGON-AANVALLEN OP LAOS

Jacques Decormoy
Le Monde, 3 februari 1971

De Pathet-Lao maakt al sinds vele jaren melding van Zuid-vietnamese militaire interventies in vooral Midden-Laos. Op 28 september 1964 berichtte Phoumi Vongvichit, Pathet-Lao vertegenwoordiger bij de commissie belast met de uitvoering van de akkoorden van Genève van 1962, dat kommando's van het Saigon-leger aanvallen deden in Midden- en Beneden-Laos.

In een memorandum van 1967 bevestigde de Pathet-Lao dat '300 Zuidvietnamezen betrokken waren bij missies voor verbindingen en inlichtingen en bij een aantal artillerie-eenheden van het pro-Amerikaanse leger' en dat 'meer dan 1000 leden van de Zuidvietnamese kommando's in Zuid-Laos opereerden in het gebied grenzend aan Zuid-Vietnam'.

Op 10 augustus 1970 berichtte de Pathet-Lao dat op 9 augustus 'eenheden van het huurlingenleger van Saigon binnengedrongen waren in de bevrijde zone van de provincie Saravane om 'zuiveringsoperaties' uit te voeren en moordpartijen en vernielingen aan te richten'.

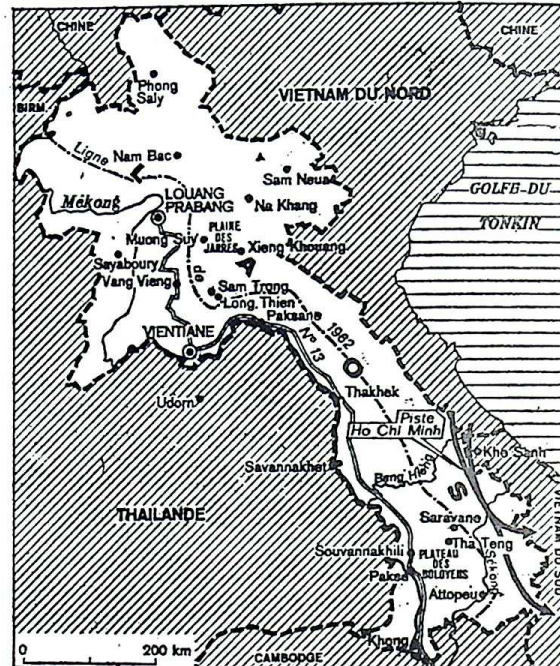
Dit is een nieuwe escalatie van de oorlog door het Amerikaanse imperialisme en zijn lakeien, en een uitbreiding van het algemene plan huurlingen van Saigon en Bangkok te gebruiken om de agressie-oorlog tegen Laos te voeren en uit te breiden'.

Op 16 mei van hetzelfde jaar werd de bevolking van Beneden-Laos opgeroepen de akties tegen de Amerikanen en hun huurlingen te verheugen. In een recente analyse van de 'revolutionaire strijd', die al sinds 25 jaar in zijn land gevoerd wordt, beschreef Kaysone, president van het centraal comité van de Pathet-Lao, de 'geografische ligging van Laos in Zuidoost-Azië als van grote strategische betekenis'. Hij voorzag een verheviging van de oorlog en schreef: 'Het Amerikaanse imperialisme zal de luchtaanvallen op het Laotiaans grondgebied verheugen en Laotiaanse huurlingen waarbij zich in steeds grotere aantallen troepen uit Thailand en Saigon zullen voegen, zullen operaties uitvoeren tegen het bevrijde gebied van Laos in koördinatie met operaties in Zuid-Vietnam en in Cambodja (...). Met de vorming van de politiek-militaire as Vientiane - Saigon - Phnom Penh - Bangkok, en door gebruik te maken van bases in Thailand en te steunen op de gebieden die nog onder het bestuur van Vientiane vallen, meent zij (het Amerikaanse imperialisme) de agressie in Zuidoost-Azië te kunnen voortzetten door toepassing van de 'Nixon-doktrine', die tot doel heeft Indochinezen tegen Indochinezen op te zetten'.

De Pathet-Lao verwacht, dat, ondanks deze moeilijkheden, haar politieke en militaire situatie nog steeds zal verbeteren. Zij deelde mede, dat in 1970 '30.000 tegenstanders' buiten gevecht zijn gesteld, waaronder 310 Thailanders en 160 Zuidvietnamezen. Een eerste balans over de 70 eerste dagen van het droge seizoen, sinds 1 november, meldt dat 'bijna 4.000 tegenstanders' buiten gevecht gesteld zijn.

De militaire druk richtte zich vooral tegen de vooruitgeschoven 'sleutelposities' als de bases te Sam-Thong en Long-Cheng (bemand door de C.I.A. en huurlingen van Vang Pao) en de posten langs de Mekong en op de hoogvlakte van Bolovens in het Zuiden.

Terwijl door de Pathet-Lao voortdurend de nadruk wordt gelegd op het authentiek Laotiaanse karakter van de strijd en de interventies van de buitenlandse huurlingen steeds scherp worden veroordeeld, wordt de samenwerking tussen de Indochinezen steeds beklemtoond.

Lau Phong, lid van het centraal comité, schreef onlangs: 'Het patriottisch front is vast besloten al het mogelijke te doen om een waardig lid te zijn van de familie van Indochinese volkeren in deze periode van intense strijd tegen de Amerikaanse agressors en hun huurlingen'. De strijd van de Pathet-Lao in zijn historische context plaatsen, merkt Kaysone op: 'sinds de oprichting van de Indochinese kommunistische partij (in 1930) heeft de Laotiaanse revolutie een juiste oriëntatie gekregen'. Dit is de betekenis van de nieuwe escalatie in Zuid-Laos: de Indochinese revolutie die in zich verenigt het nationalisme en de wil de sociale structuur van de drie landen te veranderen doet de Amerikaanse 'doktrine' die de STATUS QUO wil handhaven, te niet.

EEN DESERTEUR VEROORDEELD

(Le Monde, 14/15-2-1971)

Joseph Parra, de eerste Amerikaanse deserteur die uit Zweden is uitgewezen en aan Amerikaanse autoriteiten is overhandigd, is op 12 februari tot 18 maanden dwangarbeid veroordeeld door een krijgsraad te Fort-Gordon (Georgia)

DOKUMENTEN UIT LAOS

HOOFDPUNTEN UIT HET PROGRAMMA VAN DE NEO LAO HAKSAT (Pathet Lao) (31 oktober 1968)

1. De eenheid van het volk vergroten en actief alle krachten van het land mobiliseren om de agressie van de Amerikaanse imperialisten het hoofd te bieden. Alle sociale lagen, alle nationaliteiten, alle godsdiensten, alle politieke partijen die voor vrede en democratie zijn en tegen de Amerikaanse agressie, verenigen. Een vreedzaam, onafhankelijk, neutraal, democratisch, verenigd en welvarend Laos opbouwen. De troon eerbiedigen. Het verbreiden en versterken van de militaire banden tussen de Neo Haksat en Patriottische Neutralistische Strijdkrachten.
2. Op alle gebieden gelijkheid invoeren, solidariteit en wederzijdse hulp tussen de verschillende nationaliteiten tot stand brengen om samen de Amerikaanse imperialisten te bestrijden.
3. Het Boeddhistische geloof eerbiedigen en beschermen en alle religieuze gemeenschappen verenigen, om zodoende te komen tot nationale eenheid en het versterken van de nationale krachten met het oog op de strijd tegen de Amerikaanse agressie.
4. De vrijheid van alle burgers van Laos van beide geslachten om te kiezen en gekozen te worden garanderen en ook waarborgen te geven voor vrijheid van vergadering, vereniging, demonstratie, het woord voeren, perspublicatie en godsdienst. Alle burgers van Laos persoonlijke onschendbaarheid, het recht om grond in eigen bezit te hebben, briefgeheim, vrijheid om te reizen, vrijheid van werken en vrijheid van vestiging verzekeren. De opheffing van alle 'vluchtelingencentra's' eisen.
5. De gelijkheid van de geslachten bewerkstelligen, de nadruk leggen op de rol en de bekwaamheden van de vrouwen in alle onderdelen van de strijd tegen het Amerikaanse imperialisme.
6. Een democratische regering instellen. Door middel van algemeen kiesrecht een waarachtig parlement kiezen, dat de belangen van de verschillende sociale lagen van ons volk, dat uit meerdere nationaliteiten bestaat, vertegenwoordigt. Het kiezen van administratieve organen op dorpsniveau volgens een democratisch proces. Het bestrijden van corruptie, zwendel, machtsmisbruik, onderdrukking en uitbuiting.
7. Een waarlijk vaderlandslievend volksleger en veiligheidstroepen opbouwen.
8. Het ontwikkelen van een nationale soevereine en bloeiende economie, industrie, landbouw, handel, communicatie en transport, en een harde munteenheid, gebaseerd op de ontwikkeling van eigen natuurlijke rijkdommen en de steun van de bevolking, en door middel van het zoeken naar buitenlandse steun zonder politieke voorwaarden.
9. Cultuur en onderwijs van nationale en vooruitstrevende aard ontwikkelen, het culturele en wetenschappelijke peil verhogen, de algemene gezondheid vergroten, de hygiëne onder de bevolking verbeteren. Strijden tegen de ontaarde wankultuur en tegen het vergiftigende onderwijs, dat de neokolonialistische politiek van de Amerikaanse imperialisten moet dienen.
10. Rechtvaardigheid en sociale vooruitgang tot stand brengen. De hand- en hoofdarbeiders hun recht op werk garanderen. Arbeid wettelijk regelen, sociale zekerheid instellen en vooral: een systeem instellen van rechtvaardige beloning voor een werkdag van acht uur, met één dag per week vrij.
11. De belangen van de burgers van Laos in het buitenland beschermen en de wettelijke rechten van buitenlanders in Laos garanderen.
12. Een vreedzame, onafhankelijke en neutrale buitenlandse politiek voeren. De solidariteit en vriendschap en samenwerking op lange termijn versterken, gebaseerd op gelijkheid, met Vietnam en het volk van de Khmers in de gemeenschappelijke strijd tegen de Amerikaanse imperialistische agressors en voor de opbouw van het land. De Geneefse akkoorden over Laos van 1954 en 1962 eerbiedigen en uitvoeren. Niet deelnemen aan enig militair bondgenootschap. Ieder land weigeren militaire bases te vestigen in Laos, die gebruikt worden bij agressie tegen een ander land. De bevrijdingsbewegingen van de landen van Azië, Afrika en Latijns Amerika steunen. Alle bewegingen steunen, die strijden voor vrede, democratie en de sociale vooruitgang van de volken van de wereld.

*****

BELANGRIJKSTE GEDELTEN UIT DE VERKLARING VAN HET CENTRALE KOMITEE VAN HET LAOTIAANS PATRIOTTISCH FRONT IN ZAKE EEN POLITIEKE REGELING VAN HET LAOTIAANS PROBLEEM

(maart, 1970)

Reeds vele jaren voeren de Verenigde Staten een agressie-politiek in Laos en trachten zij het land politiek en economisch te beheersen en er een Amerikaanse militaire basis van te maken.

Het Laotiaans Patriottisch Front heeft steeds de Geneefse Akkoorden over Laos van 1962 nageleefd. Het heeft, in nauwe samenwerking met de Laotiaanse Patriottische Neutralistische Strijdkrachten, gebruik gemaakt van haar legitieme recht van zelfverdediging; zij heeft resoluut de 'speciale oorlog' van de V.S. bevochten en daarbij steeds grotere overwinningen behaald.

Het Laotiaans Patriottisch Front heeft, tijdens deze strijd, herhaalde malen haar goede wil getoond om te komen tot een vreedzame oplossing van het Laotiaanse probleem. Haar twaalf punten-programma en de handhaving van haar reputatie in Vientiane zijn duidelijke blijken van goede wil.

Niettemin hebben de Verenigde Staten en de regering in Vientiane alle redelijke en logische voorstellen van het Front in de wind geslagen. Vooral sinds Nixon president is geworden, hebben de Verenigde Staten de oorlog uitgebreid.

De lasterkampagne tegen het Laotiaans Patriottisch Front en tegen de Democratische Republiek Vietnam, gelanceerd door de Nixon regering en de regering in Vientiane, heeft ten doel de 'escalatie' van de oorlog te kamoufleren; terzelfdertijd hebben zij hun toevlucht genomen tot bedrieglijke praatjes over 'vrede' in een poging om de publieke opinie in de V.S. en in de hele wereld, die tegen Nixon's agressie-oorlog in Laos is, zand in de ogen te strooien.

De poging van Nixon om de oorlog te 'escaleren' heeft bijgedragen tot de huidige spanning in Laos en vormt een zeer ernstige bedreiging voor de vrede en de veiligheid in Indochina en Zuidoost-Azië.

Het standpunt van het Laotiaans Patriottisch Front is: een vreedzame regeling van het Laotiaanse probleem moet gebaseerd zijn op de Akkoorden van Genève van 1962 over Laos en op de actuele situatie in Laos. In concrete termen betekent dit:

1. Alle landen moeten de soevereiniteit, onafhankelijkheid, neutraliteit, eenheid en territoriale integriteit van het Koninkrijk Laos respecteren, zoals vastgesteld in de Akkoorden van Genève van 1962 over Laos. De V.S. moeten hun interventie en agressie in Laos onvoorwaardelijk stopzetten, de escalatie van de oorlog stoppen; haar militaire bases in Thailand terugtrekken. Zij mogen Laotiaans grondgebied niet meer gebruiken voor interventie en agressie tegen andere landen.
2. Volgens de Akkoorden van Genève van 1962, zal het Koninkrijk Laos geen enkele militaire verbintenis aangaan met andere landen en geen buitenlandse militaire bases op haar grondgebied tolereren. Zij zal de onafhankelijkheid, soevereiniteit, eenheid en territoriale integriteit van Vietnam en Cambodja respecteren.
3. De troon respecteren; vrije en democratische verkiezingen houden.
4. In de periode tussen het herstel van de vrede en de algemene verkiezingen zal er, in overleg met alle Laotiaanse partijen, een Voorlopige koalitieregering gevormd worden.
5. De eenwording van Laos zal bereikt worden door overleg tussen alle Laotiaanse partijen, gebaseerd op het principe van gelijkheid en nationale eensgezindheid. In afwachting daarvan zal geen partij met geweld zich indringen in de gebieden, bestuurd door een andere partij.

Het Laotiaans Patriottisch Front, de Laotiaanse Patriottische Strijdkrachten en het Laotiaanse volk zullen, indien de Verenigde Staten volharden in hun agressieve politiek, tot de totale overwinning blijven doorvechten.

Met behulp van de grote sympathie en de krachtige steun van de volkeren in de gehele wereld is het vereende Laotiaanse volk er zeker van de Amerikaanse agressor en hun marionetten te verslaan en een vreedzaam onafhankelijk, neutraal, democratisch, vereend en bloeiend Laos op te bouwen.

Bevrijde gebieden van Laos
(6 maart 1970)

*****

INTERVIEWS MET PRINS SOUPHANOUVONG

(President van het Centrale Komitee van het Laotiaans Patriottisch Front).

Zowel Peter Limquico (in Journal of Contemporary Asia, herfst 1970) als Richard E. Ward (in de Guardian, 29 augustus 1970) hebben, de ene mondeling, de andere schriftelijk, Prins Souphanouvong enkele vragen gesteld. Hieronder volgen de belangrijkste punten uit deze gesprekken.

Officiële Amerikaanse verklaringen proberen de Amerikaanse interventie in Laos tot een minimum terug te brengen. Hoe zou U de Amerikaanse politiek in Uw land beschrijven?

De Amerikanen proberen Laos politiek en economisch te beheersen en er een militaire basis van te maken voor hun eigen gebruik en zodoende socialistische landen in te sluiten en zelfs aan te vallen en nationale bevrijdingsbewegingen in Indochina en Zuidoost-Azië te onderdrukken.

Om dit te bereiken hebben ze de macht over de marionetten-administratie in Vientiane gegrepen, en een huurlingenleger, op hun kosten, opgezet. Zij voeren hun 'speciale oorlog' met politieke en diplomatieke manoeuvres gekombineerd met militaire macht.

De agressie van de V.S. dateert van 1954, maar is naar gelang de tijd verstreek erger geworden, vooral sinds Nixon aan de macht is. Ze hebben een nieuwe strategie uitgevonden, de 'Nixon-doktrine'. Die betekent: Aziaten tegen Aziaten te laten vechten met een maximum aan steun van de Amerikaanse luchtmacht, en enorme logistieke bases.

Meer dan 10.000 Amerikaanse adviseurs en militair personeel, waaronder 1200 'Groene Baretten' zijn het land binnen gebracht. Vele bataljons geregelde Thai-troepen nemen direkt deel aan de gevechten in Laos. De Amerikanen hebben de 'speciale troepen' van Vang Pao georganiseerd en het aantal van 15.000 op 20.000 gebracht ondanks grote verliezen. Bovendien hebben ze verschillende Zuidvietnamese bandieten-kommando-eenheden overgebracht die gebruikt worden om te spioneren en te saboteren.

Ondertussen zijn de bombardementen sterk in aantal toegenomen.

De Westerse pers heeft er op gewezen dat het tonnage bommen boven Laos losgelaten groter is dan het tonnage boven heel Duitsland gedurende de Tweede Wereldoorlog.

De Amerikaanse imperialisten hebben een zeer kritieke situatie geschapen in Laos, dat makkelijk een 'tweede Vietnam' kan worden.

Zeer belangrijk, in de situatie in Laos, zijn de herhaaldelijke mislukkingen van de avontuurlijke militaire acties en hardnekkige politieke machinaties van de oorlogzuchtige Nixon, machteloos tegenover de eenheid van het Laotiaanse volk. Deze mislukkingen verzwakken ernstig de aan Amerika ondergeschikte militaire troepen in Laos die allang in elkaar gestort waren als de Amerikaanse luchtmacht er niet was geweest. Ook is hierdoor de regering in Vientiane geheel en al geïsoleerd geraakt, een regering die enkel steunt op Amerikaanse dollars en wapens en verscheurd wordt door tegenstellingen. Dit zal natuurlijk leiden tot het onvermijdelijke fiasko van Nixon's wrede politiek in Laos.

Wat is in Uw ogen de huidige situatie van het Laotiaanse verzet tegen de Amerikaanse interventie en aanvallen?

De rijen van de patriottische krachten worden voortdurend gekonsolideerd en versterkt. De overwinning in Xiengkhouang en op de Vlakte der Kruiken, en de heldhaftige strijd van de Vietnamese broeders en het Khmer-volk hebben hier sterk toe bijgedragen.

Wat is de relatie tussen de strijd van het Laotiaanse volk en die van het Vietnamese en Khmer-volk?

Laos, Vietnam en Cambodja zijn drie buurlanden met gemeenschappelijke grenzen. Het ligt voor de hand dat, reeds heel lang, geografische historische en kulturele banden tussen deze drie landen bestaan. In de periode van de Franse koloniale bezetting, vochten onze drie volken moedig om hun onafhankelijkheid en soevereiniteit te herkrijgen. Nu zijn ze allen slachtoffer van dezelfde Amerikaanse misdadige agressie. Dientengevolge is hun relatie een van wapenbroeders, vechtend tegen een gemeenschappelijke vijand en delend in dezelfde vreugde en verdriet. In de loop van de strijd zijn deze banden geregeld sterker geworden. Deze versterking vloeit direkt voort uit de verergering van de agressie-oorlog en weerspiegelt zich vooral in het sukses van de topconferentie van de Indochinese volkeren, die het begin was van een vereenigd front in de strijd van de drie Indochinese volkeren.

*****

DE HO-CHI MINH-WEG

Dit gebied van de Ho Chi Minh-weg - bijna half zo groot als Engeland - is een tactische en logistieke nachtmerrie voor Amerikanen en Zuidvietnamezen, die er de voorkeur aan geven een konventionele en gemechaniseerde oorlog te voeren. Tot eind 1970 waren leden van het State Department tegen grondacties tegen de weg omdat zij meenden dat zo'n operatie vele honderdduizenden soldaten zou vereisen om in korte tijd te doen gelukken, indien dit dan geen tegen-escalatie van Noord-Vietnam of China zou uitlokken.....

De enorme omvang van het probleem de Ho Chi Minh-weg af te snijden en kommunistische voorraden en basiskampen te vernietigen wordt duidelijk als men deze opgave vergelijkt met de jarenlange acties van de Amerikanen in de A-Shau vallei: één van de uitlopers van de Ho Chi Minh-weg.

De vallei is nog geen duizendste deel van de omvang van de Ho Chi Minh route. Toch zijn ontelbare Amerikaanse zoek-en-vernietig-acties niet in staat geweest dit gebied aan de communisten te ontnemen.

Zodra de Amerikanen er binnen trokken trokken de communisten zich terug in hun ontoegankelijke bunkers en schuilplaatsen in de bergen. En steeds zodra de Amerikanen weg trokken, kwamen zij terug.

Wat president Nixon nu in feite wil doen is vele duizenden A-Shau valleien in een klap zuiveren. En dit nadat al 3 miljard dollar is uitgegeven aan elektronisch materiaal - algemeen als niet-effektief beschouwd - en miljarden dollars jaarlijks voor bombardementen.

Het is echter op geen enkele wijze gelukt te voorkomen dat Noordvietnamezen van het gebied gebruik maken, laat staan dat het de wil van Hanoi om de oorlog voort te zetten gebroken heeft.

T.D.Allman
The Guardian, (Londen) 9-2-1971

VIETNAM: HOE NIXON DE OORLOG WIL WINNEN

Banning Garrett (Ramparts, Febr. '71)

De oorlog in Indochina is nu enkele maanden in een heimzinnige fase. Aan de ene kant is de vastbeslotenheid van de regering-Nixon om te "winnen" in Vietnam niet afgenomen; aan de andere kant, in de steden van Vietnam, heeft de belangrijkste vredesbeweging sinds jaren aan kracht gewonnen, met stilzwijgende instemming - misschien zelfs de zegen - van de strategen van het Witte Huis.

Op 21 september deed een rijke landeigenaar een prominent anti-kommunist, lid van de Zuidvietnamese volksvertegenwoordiging, Ngo Cong Duc, een dramatisch vredesvoorstel, dat het centrale document is

geworden voor de nieuwe vredescoalitie. De eisen van de overgrote meerderheid van het Vietnamese volk, aldus Duc, komen neer op de volgende punten: "het terugtrekken van alle Amerikaanse en buitenlandse troepen uit Zuid-Vietnam... (en) onmiddellijke stopzetting van de oorlog om de Vietnamezen in staat te stellen zelf hun problemen op te lossen". Duc legde er de nadruk op, dat zijn volgelingen tegen de "kommunisering" van Zuid-Vietnam waren, maar liever met de communisten in zee gingen, dan toe te staan, dat hun land verwoest zou worden door een eindeloze oorlog. Duc riep op de vredesbesprekingen in Parijs uit te breiden

met een vertegenwoordiger van de niet-kommunistische krachten, met het idee, dat een uitgebreide conferentie een neutrale regering zou kunnen instellen in Zuid-Vietnam, die dan vrije verkiezingen zou kunnen houden. (In Saigon werd het voorstel van Duc openlijk met instemming begroet door zijn actieve supporters: de Boeddhistische beweging, de studenten en staf van de universiteiten, de oorlogsslachtoffers, de vrouwenbeweging, zelfs gematigde Katholieken.)

Eén van de interessantste ontwikkelingen van de nieuwe politieke situatie is dat deze vredeskrachten voor het eerst zich schijnen te scharen rondom ex-generaal Duong Van Minh ("Grote Minh"), die in 1963, naar het lijkt als beschermeling van de CIA, Diem ten val bracht in de eerste generaalscoup. Minh heeft onlangs aangekondigd, dat hij kandidaat zal zijn in de verkiezingen van 1971, terwijl Thieu heeft verklaard zich niet herkiesbaar te stellen. Nog interessanter is, dat het voorstel van Duc en de kandidaatstelling van Minh de onuitgesproken instemming hebben van het Nationale Bevrijdingsfront (NBF) en Noord-Vietnam. In Amerika werd de verklaring van Duc geprezen door Renny Davis (één van de "acht van Chicago"), die het omschreef als "de manier om een einde maken aan de oorlog."

Dit ongewone samengaan van krachten is voor een gedeelte een afspiegeling van een overgangsfase in de strijd, een konkelen om posities in afwachting van de volgende fase. Het is duidelijk, dat het NBF vertrouwen heeft in zijn politieke macht bij iedere strijd waarbij Vietnamezen tegenover elkaar staan en de Amerikaanse troepen en B-52-bommenwerpers op een redelijke manier zijn teruggetrokken. Maar waardoor kan de bereidheid verklaard worden van de regering-Nixon om een dergelijke ontwikkeling aan te moedigen, vooral omdat er geen aanwijzingen zijn, dat men in Washington af heeft gezien van het vaste plan geen genoeg te nemen met een verlies in Vietnam?

Een antwoord - met onheilspellende bijgedachten - is te vinden in de strategie van de oorlog, zoals die vroeger is uitgesproken door de "Strangeloves" van de regering-Nixon, de groep rondom de belangrijkste raadgever van de president over buitenlandse zaken Henry A. Kissinger. Gezien in het licht waarin deze mensen de oorlog zien lijkt iedere "stap op weg naar de vrede" meer op de stilte voor een nog verschrikkelijker storm.

A. Johnson's verkeerde strategie

Toen de regering-Nixon in januari 1969 aan de macht kwam verscheen er een artikel van Kissinger in het tijdschrift van de groep personen, die het buitenlandse beleid bepalen, het blad Foreign Affairs, waarin hij een overzicht gaf van wat de regeringen-Kennedy en Johnson in Vietnam hadden gedaan. Kissinger betoogde, dat de militaire strategie van Johnson fundamenteel fout was geweest, omdat hij niet had ingezien, dat een guerilla-oorlog anders is dan een traditionele oorlog, omdat "het hoogste doel niet is het beheersen van grondgebied, maar het beheersen van de bevolking." De verkeerde strategie van Washington, door "te kiezen voor een militaire overwinning door uitputting" leidde tot "dubbel bestuur" in de dorpen: de Amerikaanse en Saigon-troepen konden het platteland overdag beheersen, maar het NBF heerste 's nachts (dat is Kissinger's manier om te zeggen, dat het NBF de steun had van de bevolking en Saigon niet).

"Hanoi's sterke punt", schreef Kissinger, "dat is dat het vecht onder zijn eigen volk in bekend terrein. . . . Het is dus niet te verwonderen, dat Hanoi getoond heeft een betere greep te hebben op de situatie ter plaatse en beter in staat is militaire operaties te plannen naar hun politieke nut." Maar "de veel betere planning van Hanoi kan slechts tot op zekere hoogte de beschikbaarheid van veel materieel vervangen." In

feite, "zijn we zo machtig, dat Hanoi ons gewoon niet militair kan verslaan." En "Omdat het ons niet kan dwingen terug te trekken, moet het daarover onderhandelen." Maar "Jammer genoeg heeft onze militaire macht nog geen politiek gevolg gehad; we zijn er tot nog niet in geslaagd een politieke structuur op te bouwen, die militaire druk van Hanoi zou kunnen weerstaan nadat we ons terug hebben getrokken."

Het patroon van de imperialistische inspanningen van Washington is dus: niet in staat zijn op politiek gebied te winnen en daarom steeds weer zijn toevlucht nemen tot technologische oplossingen. Eerst werden er militaire adviseurs gestuurd; toen werden er "strategische dorpen" gebouwd; toen werd een volledige invasie uitgevoerd; en toen daarmee het platteland niet gewonnen kon worden nam Washington zijn toevlucht tot een angstwekkende aanval van terreur en verwoesting, waardoor een geweldige uittocht begon van de boerenbevolking naar de steden. Professor Samuel P. Huntington, een kollega van Kissinger aan de universiteit van Harvard en een belangrijk politiek adviseur, noemde deze vlucht voor terreur "gedwongen verstedelijking", en hij zag dit als een goede oplossing voor de impasse, die Kissinger had beschreven. Huntington merkte op (ook in Foreign Affairs), dat het gedeelte van de bevolking dat (in naam) onder het gezag van Saigon stond, opvallend gestegen was in de drie jaar na de inzet van grote aantallen Amerikaanse soldaten en wapens in 1965. "Deze verandering is echter grotendeels (misschien wel alleen) toe te schrijven aan de trek van de bevolking naar de steden en niet aan een uitbreiding van het gezag van de regering op het platteland."

B. Gedwongen verstedelijking

In dit patroon van "gedwongen verstedelijking" heeft, volgens Huntington, Amerika een begin van een antwoord gevonden op de volksoorlog. "Tien jaar lang heeft de Vietcong een plattelandsrevolutie gevoerd tegen de centrale regering. Dit gebeurde in de goed-Maoïstische verwachting dat de Vietcong, door de steun te verwerven van de boerenbevolking, ten slotte de steden zou kunnen isoleren en innemen." Huntington merkte op, dat dit soort revolutie op het platteland voordien ongrijpbaar was voor technologische oorlogsvoering. Maar de ervaring in Vietnam heeft Mao aangepast: Amerika gaat de Maoïstische gerichte revolutie op het platteland bestrijden met de "door Amerika gesteunde stedelijke revolutie." "Want als "direkte toepassing van mechanische en konventionele machtsmiddelen" op zo'n massale schaal plaatsvindt dat een grote trek van het platteland naar de steden ontstaat, gelden de voornaamste uitgangspunten voor de Maoïstische theorieën over de revolutie niet meer." De Verenigde Staten hebben Mao overtroffen, stelt Huntington, omdat maatschappijen alleen in een bepaald stadium van hun ontwikkeling vatbaar zijn voor revolutie op het platteland. Dankzij de "door Amerika gesteunde stedelijke revolutie" (!) "zal . . . de geschiedenis de Vietcong terzijde schuiven." De Vietcong heeft, volgens Huntington, nog minder succes gehad bij het steun winnen in de steden, dan de regering op het platteland. Daaruit volgt dan, dat "Amerika in Vietnam wel een ongemerkt het antwoord gevonden zou kunnen hebben op "nationale bevrijdingsoorlogen." Een antwoord, dat succes heeft is niet het streven naar een "gewone" militaire overwinning, of de ingewikkelde leer en trucjes van de anti-guerilla-oorlog. In plaats daarvan is het antwoord: gedwongen verstedelijking en modernisatie, waardoor het desbetreffende land buiten de fase in zijn ontwikkeling komt waarin een revolutionaire beweging op het platteland kan hopen genoeg kracht te ontwikkelen om aan de macht te komen". Zolang de verstedelijking doorgaat het platteland te ontvolken, staat de tijd in toenemende mate aan de

kant van de regering. Maar op korte termijn, terwijl de helft van de bevolking nog op het platteland woont, zal de Vietcong een machtige beweging blijven, die niet van zijn achterban kan worden verdreven zolang die achterban blijft voortbestaan. De logische konsequentie van Huntington's standpunt is, zoals Noam Chomsky heeft opgemerkt, dat "om de volksoorlog neer te slaan, we het volk moeten elimineren." Dit mag de logica zijn, de bedoeling is enigszins anders. Hoewel "het moderniseren van de toepassing van bommen en artillerie" duidelijk en met succes gericht is op volkerenmoord (genocide), is Huntington er meer bezorgd voor dat de overlevende bevolking een politieke achterban blijft vormen voor de op de steden geörienteerde regering, of op zijn minst voor stedelijke, niet-kommunistische oppositiepartijen. Huntington is zich ook bewust dat deze strategie als een boemerang kan werken als de infrastructuur (de plaatselijke organisatievormen) van het NBF intakt zou blijven of in de steden opnieuw zou worden opgebouwd: in dat geval zouden de V.S. een Trojaans paard hebben geschapen. Maar Huntington erkent niet wat door Chomsky wordt onderstreept: het doel van de Amerikaanse politiek moet zijn de vernietiging van het georganiseerde sociale leven in Zuid-Vietnam, in het bijzonder dat van het NBF. Deze kulturele volkerenmoord is noodzakelijk, niet alleen om de restanten van het NBF op het platteland te vernietigen, maar ook als de V.S. het optreden van vijfde kolonnes in de steden willen voorkomen. De "door Amerika gesteunde stedelijke revolutie" moet de overlevende bevolking achterlaten in een toestand van demoralisatie en desorganisatie, geschikt voor overheersing door een politiestaat aan de ene kant en voor politieke manipulaties aan de andere kant (wat Huntington's kollega's waarschijnlijk een "modern kiezerscorps" zouden noemen).

HET VIETNAM BULLETIN ZOEKT VERTALERS !

Het Vietnam Bulletin zoekt vertalers. Het gaat om mensen die bereid zijn af en toe (maximaal eenmaal in de veertien dagen, in de praktijk eens in de 2 maanden) een stuk voor ons te vertalen. Meestal uit het Engels of uit het Frans maar ook andere talen, bijv. Zweeds, komen, zij het incidenteel, voor. De vertalers hebben een dag of vier, vijf de tijd om hun werk te doen. We zien de vertalingen het liefst in getypte vorm. De hoeveelheid van het vertaalwerk die men in de beschikbare tijd denkt aan te kunnen wordt per geval telefonisch afgesproken.

In het verleden hebben wij reeds vaker vertalers om hun medewerking gevraagd. De lijst die we van de beschikbare mensen hebben samengesteld blijkt echter zo langzamerhand verouderd: de meesten zijn verhuisd of hebben geen tijd meer om te vertalen. Hierbij verzoeken wij dus ook degenen die reeds eerder voor ons vertaalden en bereid zijn dat opnieuw te doen zich bij ons te melden.

Oude en nieuwe vertalers: zend een briefkaartje naar het Vietnam Bulletin, Weesperstraat 51, Amsterdam. Geef svp de talen op die men machtig is, het adres en het telefoonnummer waarop we U kunnen bereiken.

Huntington betoogt dat in "zich moderniserende" landen zoals Zuid-Vietnam de stad in toenemende mate het platteland overheerst. Als het NBF ertoe kan worden gebracht zich te laten opsluiten in plattelandsgebieden aan het begin van de politieke wedijver, dan zullen economische en politieke krachten in beweging worden gezet die de politieke kracht van het NBF zullen ondermijnen.

Om te beginnen, zo betoogt hij, zal het gezicht van het NBF (en van de Voorlopige Revolutionaire Regering) als een nationale tegenregering worden ondermijnd en zal het NBF worden teruggebracht tot de status van een "plaatselijk groepje", zoals de religieuze sekten van de Hoa Hao en de Cao Dai. Belangrijker nog is, dat krachten in beweging gezet zouden worden die zouden leiden tot het opnemen van de door het NBF bestuurde gebieden in een door de V.S. overheerste politieke economie in Saigon. Immers, zou het NBF proberen de onder zijn bestuur staande platteland

C. Inkapseling van het Bevrijdingsfront

"Gedwongen verstedelijking" voorziet in de noodzakelijke grondslag voor de pogingen om de bevolking te beheersen. De volgende (en huidige) fase van dit proces, waarbij de vluchtelingen in de steden bijeen worden gedreven, is uiteengezet in een semi-geheim document van de hand van Huntington, getiteld "Voorbereiden op politieke mededinging in Zuid-Vietnam". In dit document wordt een strategie uitgewerkt, die veel overeenkomst vertoont met het op de voorgrond treden van vredeskrachten in Saigon de afgelopen maanden. Huntington heeft deze studie uitgevoerd voor de Asia Society en de Southeast Asia Development Advisory Group van AID, ter inlevering in maart 1969, twee maanden na Nixon's ambtsaanvaarding.

De kern van Huntington's strategie is het bereiken van overeenstemming over een politieke structuur, die het NBF een betrekkelijke zelfstandigheid zou toekennen in de plattelandsgebieden die nu onder zijn bestuur vallen, met behoud van het Saigon-regime als de nationale regering. Dit zou inhouden: geen Zuid-vietnamese troepen, geen ongedaan maken van de landhervormingen van het NBF, NBF-beheer van de plaatselijke belastingen, en militaire eenheden van het NBF als plaatselijke burgerwachten. In ruil daarvoor zou van het NBF verwacht worden dat het het formele gezag van de Saigon-regering zou aanvaarden, bewegingsvrijheid en veiligheid voor alle burgers en burgerlijke autoriteiten van de Saigon-regering zou garanderen, evenals bewegingsvrijheid en veiligheid voor goederen en handelsverkeer, en zou accepteren op te treden binnen het raam van de burgerlijke ministeries van de Saigon-regering. Het grotere verband van sociale krachten zou dan de sleutel vormen tot de uiteindelijke overwinning.

gebieden te isoleren van de rest van het land (in het bijzonder van de steden), dan zou het zich geplaatst zien tegenover ernstige problemen van communicatie, organisatie en transport. Aan de andere kant, als het NBF vrij verkeer van goederen en diensten zou toestaan in de zich ontwikkelende, door de steden overheerste kapitalistische markt en als de kapitalistische markt en de lokmiddelen van de ondernemers de economische verhoudingen van het NBF-gebied zouden binnendringen (bijvoorbeeld boeren die hun rijst op de vrije markt willen verkopen om er gebruiksartikelen voor te kunnen kopen), dan zou de socialistische revolutie en de samenhangende politieke basis van het NBF worden ondermijnd en zouden de NBF-gebieden in feite worden opgenomen in de politieke economie van Saigon.

D. Blijvende Amerikaanse invloed

Afgezien van de uiteindelijke vernietiging van het NBF kunnen de V.S. ook de structuur van de politieke

wedijver naar hun hand zetten. Volgens Prof. Huntington kunnen de V.S. een belangrijke rol spelen bij het vaststellen van de spelregels. Zij kunnen ook de identiteit van de spelers beïnvloeden. In vaktermen uitgedrukt: "Misschien is de politiek hier de houding, die de V.S. zouden moeten aannemen tegenover een actieve inmenging van het leger van Zuid-Vietnam in de gang van zaken bij de verkiezingen (openlijk of bedekt)."

Of, als een ontwikkeling met verschillende politieke stromingen meer opportuun geacht zou worden, "zouden de V.S. kunnen zorgen voor aansporingen en dwangmiddelen om bondgenootschappen of samensmeltingen tussen de politieke acteurs tot stand te brengen . . . . . (Zij) kunnen financiële en materiële steun geven aan kandidaten en groepen. Dit kan zowel bedekt gebeuren als openlijk via het verdelen van economische bijstand," en voorts via het beïnvloeden van of beheersen van de publiciteitsmedia. Het ontwerpen van zo'n systeem brengt evenwel problemen met zich mee, die zeer zorgvuldig moeten worden onderzocht. Om een voorbeeld te noemen: "Kiesdistricten met één afgevaardigde geven minder evenredige resultaten dan kiesdistricten met een aantal afgevaardigden. Zij bevoordelen in sterke mate de grootste partij. Als we er zeker van kunnen zijn dat die partij niet het NBF is, is het systeem prachtig. Maar hoe kunnen we daar zeker van zijn?"

Echter, voor deze "regeling" zou kunnen slagen, zo merkt de professor met waarlijk wetenschappelijk inzicht op, moet er nog een essentieel probleem worden opgelost. "Een van de weinige generalisaties wat betreft de politieke ontwikkeling in zich moderniserende landen, die in vrijwel alle gevallen waar is, zegt dat de grote stedelijke gebieden de voornaamste bronnen van oppositie tegen de regering zijn." Derhalve, als "open politieke wedijver" wordt toegestaan, zal deze onvermijdelijk leiden tot de opkomst van sterke anti-regerings- (en in dit geval anti-Amerikaanse) groepen in de steden. "Deze neiging tot oppositie in de steden," zo waarschuwt Huntington, "biedt het NBF grote mogelijkheden om binnen te dringen en de overheersende oppositiegroep te worden. . . . Van Amerikaans standpunt bekeken is het voornaamste doel het bestaan te verzekeren van een sterke niet-kommunistische oppositie tegen de regering van Zuid-Vietnam. Het ergste wat er in de steden zou kunnen gebeuren is, dat het NBF daar de oppositie zou beheersen." Huntington vervolgt met een bespreking van sommige mogelijke groepen en leiders die oppositionele elementen om zich heen zouden kunnen verzamelen en vermoedelijk met "openlijke of bedekte" Amerikaanse steun "het NBF zouden kunnen beletten de oppositie te monopoliseren en zodoende alle groepen en individuen met echte of ingebeelde grieven naar zich toe te trekken."

Huntington stelde in het bijzonder voor, dat de V.S. de Boeddhisten zouden steunen en hetzij generaal Thi, hetzij. . . . generaal Minh.

E. Akties tegen Cambodja en Laos
Gegeven deze strategie voor het winnen van een "politieke regeling" is het nauwelijks verrassend dat de regering-Nixon, terwijl zij ruimte heeft gemaakt voor de opkomst van niet-kommunistische politieke krachten de afgelopen maanden in de stedelijke gebieden, de militaire aspecten voortzet van de strategie van Vietnamisering en verstedelijking, van het isoleren van de guerrilla's niet alleen van de plattelandsbevolking, maar ook van de bevoorradings- en versterkingen vanuit Noord-Vietnam. Hoewel de invasie in Cambodja gedeeltelijk bedoeld was om het regime van Lon Nol te behoeden voor een dreigende ineenstorting als gevolg van het optreden van de Cambodjaanse boe-

ren en hun Vietnamese bondgenoten, kunnen we Nixon op zijn woord geloven dat hij probeerde de vermeende "toevluchtsoorden" uit te schakelen, hoe dwaas dat ook mag klinken. Nixon en Kissinger gaan er blijkbaar van uit dat, als zij de guerrilla's kunnen afsnijden van hulp van buitenaf, zij ze kunnen bedreigen met uitroeiing als ze zouden weigeren te onderhandelen. In dit perspectief gezien kunnen de recente, massale B-52-bombardementesvluchten op Zuid-Laos (de zg. Ho Chi Minh-route) tot verdere escalaties leiden bij Nixon's pogingen, de aanvoerlijnen naar het Noorden af te snijden (redactie VB: deze escalaties hebben inmiddels plaatsgevonden met de invasie in Laos).

De strategie van Huntington en Kissinger is een laatste wanhoopspoging om een Amerikaanse overwinning in Vietnam te verzekeren. Zoals alle voorafgaande pogingen om het Vietnamese volk te beïnvloeden en te beheersen, heeft ook deze poging echter weinig kans op succes. De studentenbeweging bijvoorbeeld zou wel eens al veel verder naar links gezwenkt kunnen zijn dan voor de V.S. toelaatbaar is. Onlangs zijn de studenten in Saigon begonnen openlijk de onvoorwaardelijke, onmiddellijke terugtrekking van alle Amerikaanse troepen te eisen.

De studenten zijn begonnen de Amerikanisering van Vietnam te bestrijden en hebben daarmee een rechtstreekse slag toegebracht aan Huntington's hoop op de ontwikkeling van een op de konsument gerichte, kleinburgerlijke mentaliteit onder de stadsbevolking. De culturele revolutie van de Vietnamese studenten met inbegrip van hun politieke eisen lijken de steun te hebben van de stadsbevolking in het algemeen, hetgeen Thieu en Ky dwingt voorzichtig te zijn met pogingen om de beweging te onderdrukken. En de politieke opvattingen van de studenten hebben zich ontwikkeld naar links en zijn nu in overeenstemming met die van het NBF. Naar het schijnt hebben de studentenleiders, die afgelopen zomer gearresteerd en gemarteld zijn en daarna onder druk van de publieke opinie moesten worden vrijgelaten, inderdaad zich aangesloten bij het Bevrijdingsfront.

Het heeft er alle schijn van dat de Amerikaanse poging in Zuid-Vietnam om de kader-infrastructuur (het systeem van plaatselijke bestuursfunctionarissen) van het NBF te vernietigen met behulp van de "Operatie-Phoenix" (gericht op het vermoorden van 20.000 kaderleden van het NBF per jaar) is mislukt. Ondertussen meldde de New York Times op 19 oktober 1970 dat uit een CIA-studie was gebleken dat tenminste 30.000 NBF-agenten in de Zuidvietnamese regeringsinstaties waren gefiltreerd op zodanige wijze dat het vrijwel onmogelijk zou zijn ze te vernietigen. (Duong Dinh Thao van de Voorlopige Revolutionaire Regering heeft verslaggever Wilfred Burchett verteld dat het werkelijke aantal agenten "vele malen groter" is).

Het miljoen man sterke Zuid-Vietnamese leger, dat de VS in de afgelopen twee jaar op had moeten bouwen, is de meest onstabiele en gevaarlijke kracht in Zuid-Vietnam. Waarnemer Francis Fitzgerald zegt hierover: "Geleid door een korrupt en gedemoraliseerd officierscorps en afhankelijk van buitenlandse hulp, gedraagt het zich niet beter dan een ongedisciplineerde groep huurlingen, die in plaats van de bevolking te beschermen haar terroriseert". Bovendien heeft Thieu eerder aan de versmalling dan aan de verbreding van de basis van zijn regime moeten werken "om te bereiken wat hij volgens veel Amerikanen al had, namelijk enige controle over zijn eigen leger". Een coalitieregering zou grote kans hebben een legercoup uit te lokken en zelfs een "opstand van de divisies in Centraal-Vietnam tegen die in Saigon," betoogt Fitzgerald.

In Laos heeft de VS het land "verstedelijkt" door de

VERSLAG STOCKHOLM-KONFERENTIE VERSCHENEN

Van 27 tot 30 november werd in Stockholm de zesde Stockholm-konferentie over Vietnam - nu ook over Laos en Cambodja - gehouden. In het VB van 30 januari jl. heeft hierover een verslag gestaan van de afgevaardigde van het Vietnam Bulletin, oud-VB-redakteur O. D. van den Muyzenberg. Onlangs is een uitvoeriger verslag verschenen "Vietnam, de samenzwering van het zwijgen" geschreven door Tjitte de Vries, die de konferentie voor Sjaloom bijwoonde. 'Vietnam, de samenzwering van het zwijgen' is een Kosmoschrift (nr. 11 van 1970), prijs f1,50, te verkrijgen bij studio KOSMOPOLITIEK, de Vork 2, Odijk, tel.: 03405-2358 en 2804. Giro 55100 t.n.v. Sjaloom Odijk. Het 28 pagina's tellende boekje geeft de verschillende konferentiedocumenten en een analyse van de konferentie.

moorddadigste luchtaanvallen uit onze geschiedenis (500 tot 1000 vliegtuigen per dag), die 800.000 mensen op een totale bevolking van minder dan drie miljoen tot vluchteling maakten. Maar de strategie in Laos heeft gefaald en nu is het grootste deel van Cambodja een "communistiche schuilplaats" (volgens een militaire bron in Saigon hebben de Noord-Vietnamezen en het NBF zelfs hun schuilplaatsen langs de Cambodjaans/Vietnamese grens weer bezet, (Le Monde, 17 okt. '70). Het Cambodjaanse Nationale Bevrijdingsfront is een sterk revolutionair leger aan het opbouwen, waarin de kommunistische Khmer Rouge domineert, aldus Sihanouk (Le Monde, 28 sept. '70) en beheerst tenminste de helft van de bevolking, en het land. Sihanouk heeft ook gezegd dat Pnom Penh de laatste stad zal zijn die wordt bevrijd, omdat het Nixon een excuus zou geven de oorlog te escaleren. (Le Monde, 4 nov. '70).

Nixon beantwoordt de Cambodjaanse "bedreiging met toenemende hulp aan Lon Nol, door voort te gaan met het sturen van Saigontroepen, door Lon Nol te voorzien van in Zuid-Vietnam en Thailand gerekruteerde door de CIA getrainde huurlingen van Cambodjaanse afkomst en door het goedkeuren van tactische en strategische bombardementen ter ondersteuning van het belegerde Cambodjaanse leger. Onlangs heeft de regering toegegeven dat Amerikaanse adviseurs het Cambodjaanse leger trainen en ook actief meevechten en Nixon oefent druk uit voor een sterke toeneming van Amerikaanse hulp aan Lon Nol. Maar de bombardementen hebben in het verleden het verkeer langs de Ho Tsji Minh-route alleen maar vertraagd. Er is sprake geweest van een Zuidvietnamese en mogelijk een Amerikaanse inval in Zuid-Laos (Le Monde 21 okt. '70). Zo'n invasie zou echter veel en veel moeilijker zijn dan de invasie in Cambodja, omdat het terrein buitengewoon bergachtig is (bijna onmogelijk voor een gemechaniseerd leger) en omdat de Noord-Vietnamezen en de Pathet Lao buitengewoon goed verschanst zijn tegen een dergelijke aanval. En wanneer Nixon Amerikaanse grondtroepen terugtrekt, brengt een dergelijke operatie duidelijk meer risico's met zich mee omdat het achterland in Vietnam kwetsbaar is bij aanvallen.

F. Dreigende wanhoopdaad: kernoorlog

Een onheilspellend alternatief voor Nixon zou zijn, zijn toevlucht te nemen tot het uiterste technologische redmiddel ter voorkoming van ineenstorting van de 25-jaar durende poging om het Vietnamese volk voor de Amerikaanse zaak te winnen: een aanval met kernwapens. Hij zou b.v. een tactisch atoomwapen kunnen laten gooien op Ho Tsji Minh-route om het NBF voor altijd te isoleren met behulp van een radio-actieve barrière. Een dergelijke eskalatie zou in overeenstem-

ming zijn met de strategie van Vietnamisering en verstedelijking. Er zijn onlangs een aantal aanwijzingen geweest dat dit in feite een alternatief is waarvan de kans op gebruik toeneemt is naarmate de politieke situatie in Vietnam voor de VS slechter wordt en zijn militaire mogelijkheden kleiner en kleiner worden.

Een recent artikel in de New York Times zou wel eens een "proefballon" kunnen zijn om de reacties te testen en de weg klaar te maken voor acceptatie door het publiek van tactische atoomwapens. C. L. Sulzberger, hoofdkorrespondent van de Times, schreef op 15 november (een week voor de bombardementesvluchten op Noord-Vietnam) dat een zich in beperkte mate vastleggen op conventionele wapens in toenemende mate als uit de tijd wordt beschouwd en toch is een atoomoorlog een afschuwelijke absurditeit. Bijgevolg konsenteert het onderzoek zich op een "derde oplossing" tussen een onmogelijke nucleaire ramp en onsuksesvolle conventionele oorlogsvoering. Het antwoord kon wel eens liggen in de sfeer van echt tactische atoomwapens. Twee weken voor Sulzbergers pleidooi voor een "derde oplossing" stond er in de Times een artikel over atoomlandmijnen, die waren ontwikkeld voor de NATO en waarvan het gebruik eigenlijk meer toepasselijk scheen voor het scheiden van Noord en Zuid-Vietnam. "De atoommijnen zouden een berggas kunnen blokkeren tegen aanvallende legers door de gebieden met fall-out te besmetten en aarde en rotsen van de top af te laten kalven . . . in schaars bevolkte gebieden waar een invasie niet veel nut heeft zouden atoomlandmijnen een effectief wapen kunnen zijn (28 okt. '70).

Dat de VS nu op het punt staan om atoomwapens in Vietnam te gaan gebruiken is niet meer een reden tot verbazing, dan dat zij reeds de drempel van systematische oorlogsmisdaden heeft overschreden zoals die gedefinieerd is door haar eigen Neurenberg-Tribunaal. Imperialistische oorlogen hebben van nature de neiging om tot volkerenmoord uit te groeien, omdat zij geen steun hebben van de bevolking en de bestaansredenen van meer conventionele conflicten missen. Machteloos om steun onder de Vietnamezen te winnen en niet in staat om de noodzakelijke troepen uit hun eigen steeds oproeriger volk te halen, moeten de leiders van het Amerikaanse Imperium onvermijdelijk hun toevlucht nemen tot steeds krachtiger vernietigings technologieën om een even onontkoombare nederlaag op te schorten. Een nucleaire catastrofe verschiint dus op het toneel als de laatste wanhopige poging van Washington om te ontsnappen aan de consequenties van zijn konflikt als wereldimperium, waarvan de basis aan het afbrokkelen is door een wereldrevolutie waarvoor de tijd gekomen is.

HET PARTIKULIERE BEDRIJFSLEVEN ALS OORLOGVOERDER.

De Amerikaanse aanwezigheid in Zuidoost Azië, die nu openlijk en militair van aard is, was van oorsprong verhuuld en paramilitair. Ook de geschiedenis van deze verwikkeling in Zuidoost Aziatische zaken is grotendeels verhuuld gehouden. Noch het Ministerie van Buitenlandse Zaken, noch de president werden behoorlijk ingelicht over alle clandestiene stappen waarmee rechtse elementen in de CIA en het Pentagon ons in het gebied verstrikten. Amerika werd erin betrokken door een proces dat het beste beschreven kan worden niet als politiek maar als schijnpolitiek, een omzeilen van rationele besluitvorming.

Bij het voorbijgaan aan de bevoegdheden van het Congres en zelfs van de President met betrekking tot militaire verplichtingen heeft de CIA in Azië en Latijns-Amerika gebruik gemaakt van een reeks particuliere oorlogsondernemingen, die uiteindelijk aan elkaar verbonden zijn. De grootste hiervan is wel het zogenaamd 'particuliere' paramilitaire luchtwapen van de CIA, Air America. Tot op zeer grote hoogte is de geschiedenis van Air America (en die van de moederorganisatie, General Chennault's Civil Air Transport of CAT, die op Taiwan zijn basis had) ook de geschiedenis van Amerika's paramilitaire activiteit in Zuidoost Azië.

In 1951 vormde CAT de dekmantel waaronder vliegtuigen en piloten van de U.S. Air Force voorraden afwierpen boven Dien Bien Phu.

In 1958 werd een CAT piloot gevangen genomen toen hij bezig was de rebellen in Sumatra te bevoorraden, die door de CIA gesteund werden.

In 1959 gaf een zogenaamde crisis een voorwendsel om Air America Inc., zoals CAT toen was omgedoopt, in Laos te installeren. De steun die Air America, zonder toestemming van bovenaf, aan generaal Phoumi Nosavan, de favouret van de CIA, gaf - en wel tegen de officieel als premier erkende Souvanna Phouma - leidde in 1960 tot de hervatting van de oorlog in Indochina. Uit Eisenhower's memoires blijkt, dat hij Air America's aanwezigheid pas toestond ná deze hervatting.

Niettegenstaande het duidelijke verbod door de Geneefse Overeenkomsten van 1962, en niettegenstaande het feit dat Souvanna Phouma de maatschappij de beëindiging van haar activiteiten had aangezegd, is Air America zonder enige onderbreking doorgegaan met het verstrekken van paramilitaire steun in Laos, evenals in Zuid Vietnam.

Naarmate Amerika meer betrokken raakte in het gebied groeide de maatschappij, totdat zij in 1968 een vloot van bijna 200 vliegtuigen had en een personeelsterkte van naar schatting 11.000 man. Ter vergelijking: de 'concurrent', de Flying Tiger Line, die de grootste vervoerder van vracht en personen in de wereld was toen Air America opgezet werd, had slechts 22 vliegtuigen en 2089 werkmembers in 1968. De winsten van het Air America complex bereikten in 1968 een geschatte hoog-

te van \$10 miljoen, grotendeels voortgekomen uit chartervluchten voor de Amerikaanse regering, maar ook uit de operaties aan het front als particuliere luchtvaartmaatschappij. Nu de oorlog in Vietnam zogenaamd 'gevietnamiseerd' wordt en er opnieuw grotere nadruk komt te liggen op verhuilde operaties in Laos bereidt Air America zich voor op een aanzienlijke toeneming in de werkzaamheden.

Wie bezit Air America? De beschikbare gegevens geven aanwijzingen dat de CAT oorspronkelijk financieel op poten werd gezet door particuliere ondernemers, waaronder waarschijnlijk T. V. Soong. Maar toen de CAT een beslissende rol ging spelen in de verdediging van Formosa werd hij uitgekocht en opnieuw gefinancierd door belangen van Wall Street die reeds opvallend verbonden waren met Amerikaanse investeringen in China, Japan en Indonesië. Op het ogenblik is één van de directeuren van Air America lid van de Raad van Advies van de Chase Manhattan Bank; een andere is de voormalige regionale manager van de PanAm. Een derde directeur is afkomstig uit Bostonse investering- en verzekeringskringen die weer gekoppeld zijn aan de United Fruit Company en voormalige Amerikaanse investeringen in Cuba en bovendien aan andere particuliere oorlogsondernemingen in Laos (Bird & Zn) en in de operatie in de Varkensbaai (Gibraltar Steamship). Een voormalige directeur van de CAT was een zakenpartner van Laurence Rockefeller en werd door deze als vertegenwoordiger ingezet in winstgevende defensieindustriën, waarvan één, ITEK, ook rijk geworden is van werk voor de CIA.

Een globale studie van de directeuren van Air America en hun achtergronden wijst op een complex van particuliere oorlogsondernemingen en andere CIA-frontorganisaties die gekoppeld zijn aan de eerbiedwaardige financiële belangen in Boston en Wall Street die zich traditioneel begeven op het gebied van Amerikaanse investeringen in het buitenland en die ook - door middel van de grote Stichtingen (zoals Rockefeller Found., Ford Found., e.d., VB) en lichamen als de Council on Foreign Relations - functioneren als een soort 'onbezoldigde ambtenaren' die de Amerikaanse buitenlandse politiek helpen vormen en daar ook mankracht voor leveren. Dit 'CIA-financiële complex' wijst erop dat de grootste financiële belangen in de Verenigde Staten niet tevreden zijn met de zeker niet geringe bestaande vertegenwoordiging die zij hebben in wettige politieke instellingen als het kabinet en de partijen. Ze hebben het politieke proces omzeild en hun toevlucht genomen tot schijnpolitiek om de vooruitzichten voor hun investeringen in Azië en elders te verbeteren.

uit: Bay Area Institute, Vol. "O", number "O", February 1970.

Peter Dale Scott

Lid van een zelfverdedigingseenheid van de Pathet Lao.

SINDS 1962 ZUIDVIETNAMESE OPERATIES IN NOORD-VIETNAM

(Le Monde-19/2-71, NRC)

SAIGON, 18 februari.

Nu er Zuidvietnese troepen in Laos zijn krijgen de operaties van Zuidvietnese kommando's in Noord-Vietnam opnieuw betekenis. Zij zijn tot nu toe geheim gebleven hoewel zij sinds de zomer steeds talrijker worden. Die kommando's bestaan over het algemeen slechts uit zes tot twaalf man afkomstig uit Noord-Vietnam zelf die een zware training achter de rug hebben.

Ze worden 's nachts ten noorden van de zeventiende parallel door helikopters neergelaten en opereren meestal in de Noordvietnamese "pannesteel", met name in het gebied dat aan Laos grenst en waar de kommunistische troepen doortrekken als zij naar de Ho-Tsji-Minh-route gaan.

Maar de kommando's worden ook vaak neergelaten meer naar het noorden ter hoogte van Dong-Hoi en zelfs voorbij de stad Vinh. Ze hebben een driedelige taak: verkenningen, inlichtingen verzamelen en zo mogelijk sabotage. Hun taak komt dus vrijwel op hetzelfde neer als die van de Meo- of Kha-huurlingen die onder auspiciën van de CIA optreden in de door de Pathet-Lao gecontroleerde zones van Laos.

De eerste operaties van dit soort begonnen al onder het regime van president Diem in 1962 en 1963 toen zij vielen onder de verantwoordelijkheid van de "topografische dienst" van kolonel Toeng. Na de val van Diem zijn zij ingedeeld bij de technische dienst van het leger en zij staan nu bekend als "niet-konventionele strijdkrachten."

VATICAN WEIGERT MAD.BINH TE ONTVANGEN

Mad. Nguyen Thi Binh, minister van buitenlandse zaken van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam, is door de Italiaanse afdeling van de Stockholm Conferentie over Vietnam uitgenodigd naar Italië te komen. *Le Monde* van 19 februari meldde dat Italianen, met toestemming van de VRR, contact hadden gezocht met het Vaticaan en dat Mad. Binh bereid was een ontmoeting te hebben met de Paus of andere kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders. Naar het schijnt heeft het Vaticaan negatief geantwoord. Vorig jaar heeft Paulus VI vertegenwoordigers van de bevrijdingsbewegingen van Mozambique, Guinée-Bissau en Angola ontvangen. De vraag is waarom een onderhoud met een minister van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam is geweigerd.

Mogelijk is er diplomatieke pressie op Rome uitgeoefend, de

KRIJGSGEVANGENEN

Tot 1965 werden deze kommando's 's nachts boven Noord-Vietnam met parachutes neergelaten door B-26-vliegtuigen. Sindsdien is men steeds meer helikopters gaan gebruiken. Vorig jaar heeft Saigon voor de eerste maal ook Noordvietnamese ex-krijgsgevangenen bij de kommando's ingedeeld. Ze worden gebruikt in gebieden die zij het beste kennen ofwel in het zuidelijk deel van Noord-Vietnam, in beneden-Laos of in het noordoosten van Cambodja.

De Zuidvietnamezen schijnen van mening dat zij hierbij niets te verliezen hebben. Als de Noordvietnamese ex-gevangene tijdens zijn missie alle medewerking verleent is zijn kennis van de terreinen van de tegenstander zeer nuttig. Voor het geval hij een verrader is kan het kommando waarvan hij lid is worden geëlimineerd. Maar omdat het toch gefsoleerd optreedt zijn de risico's vrij gering.

Het schijnt dat de raids op Noord-Vietnam sinds augustus jl. veelvuldiger zijn geworden maar men weet niet hoeveel missies er zijn uitgevoerd en wat zij hebben uitgehaald. De trainingskampen, de programma's en het personeel van deze niet-konventionele strijdkrachten worden volstrekt geheim gehouden en niemand weet of er ook Amerikanen aan deelnemen. Men weet alleen dat het programma waarmee men negen jaar geleden is begonnen wordt voortgezet en dat er sprake van is het intensiever te maken.

ambassadeur van Saigon in Italië is de broer van president Thieu en Cabot Lodge, die ambassadeur in Zuid-Vietnam is geweest, is thans vertegenwoordiger van Nixon bij de Heilige Stoel.

In november vorig jaar heeft de paus vice-president Nguyen Cao Ky ontvangen. In augustus heeft de katholieke Zuidvietnamese afgevaardigde Ngo Cong Duc de paus een document doen toekomen, waarin hij uit naam van groepen Zuidvietnamese christenen kritiek uitoefende op het 'zwijgen' van de Kerk over de oorlog en het regime van Saigon, en waarin wordt gesteld, dat *de aanwezigheid van de heer Cabot Lodge in Uw omgeving om U te informeren in werkelijkheid een rampzalig misverstand is; er zijn vier partijen betrokken bij de oorlog en de Heilige Stoel luistert slechts naar één*.

MEDISCH KOMITEE BREIDT HULP UIT

Het Medisch Comité Nederland-Vietnam heeft naar aanleiding van de gebeurtenissen in Laos besloten zijn hulp die tot nu toe alleen ging naar het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront en naar Noord-Vietnam, voortaan ook ten goede doen komen aan de bevrijdingsbewegingen in Cambodja (Nationaal Verenigd Front) en Laos (Neo Lao Haksat). De andere Westeuropese medische hulpcमितe's hebben eenzelfde beslissing genomen. Omstreeks half maart, zo deelt het Medisch Comité mee, zal een grote zending uit Parijs naar

Indo-China vertrekken, waaraan o.a. de Conseil Oecumeniques d'Eglises meer dan f 200.000 bijdraagt. Het Medisch Comité Nederland-Vietnam heeft voor deze zending f 100.000, welk bedrag oorspronkelijk alleen voor het Nationaal Bevrijdingsfront en Noord-Vietnam bestemd was, beschikbaar. Het Medisch Comité roept op om door storting dop pg 1090400 ten name van de penningmeester van het MCNV te Amsterdam, meer medisch hulp mogelijk te maken.

TECHNICI VOOR VIETNAM

EEN LAMP VOOR VIETNAM

Opnieuw zijn in Nederland een aantal acties in een ver stadium van voorbereiding voor medische hulp aan Noord-Vietnam en het Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam. Een groep fotografen voor Vietnam, werkt aan een fototentoonstelling in het Amsterdamse museum Fodor (contactpersoon mej. Chantal, tel. 020 - 22 62 81).

De kunstenaars voor Vietnam gaan avonden houden in acht grote steden van het land. Op deze avonden zullen musici, cabaretiers, popgroepen, dichters, schrijvers e.a. optreden (contactpersoon Reinbert de Leeuw, tel. 020 - 33 85 07). Een groep scholen voor Vietnam is bezig met op scholen acties voor te bereiden voor het inzamelen van schriften, potloden etc. of geld daarvoor.

In het Stedelijk Museum te Amsterdam is t/m 21 februari een tentoonstelling van de beroepsvereniging grafisch vormgevers Nederland. De werkgroep grafici voor Vietnam heeft aan de leden van deze beroepsvereniging gevraagd hun originele tekeningen, zeefdrukken, kalenders, affiches, catalogi en hun vakmanschap beschikbaar te stellen. Deze dingen zijn nu tegen lage prijs te koop in het museum. Zo kan men ook uit een lijst van namen een ontwerper kiezen, die dan tegen een lagere prijs dan gebruikelijk een ontwerp voor u maakt, bijvoorbeeld een briefhoofd, exlibris, trouwkaart, uithangbord en wat u verder als opdracht wilt laten ontwerpen. Ter plaatse kunt u kiezen uit een aantal standaard-ontwerpen voor briefkaart/enveloppe en in het museum laten drukken.

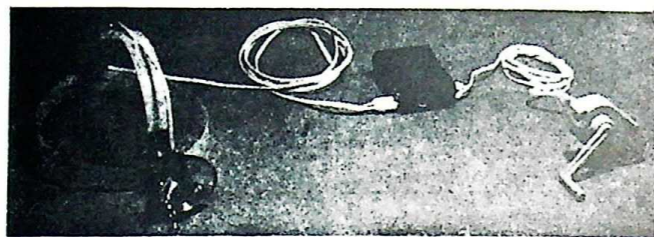
Als laatste de technici voor Vietnam. Aan de hoofdsectie Industriële vormgeving van de Technische Hogeschool in Delft hebben vijf studenten in het kader van het tweede jaar ontwerponderwijs OPERATIEVERLICHTING ontworpen voor Vietnam. Dr. N. J. van Rhijn, van het medisch comité, kon met foto's en films laten zien onder welke omstandigheden chirurgen moeten opereren. Soms gebeurt dit in ondergrondse ruimten die nauwelijks 1.20 m hoog zijn. Op het ogenblik worden in Vietnam operaties uitgevoerd met verlichting, waarvan de elektriciteit wordt opgewekt door aan de trappers van een fiets te draaien, die op zijn kop op de grond staat en waarvan de dynamo op het achterwiel bevestigd is. De lichtvoorziening is daardoor weinig constant.

Bij het nieuwe ontwerp wordt de electriciteit opgewekt door aan een handdynamo te draaien en door toevoeging van een accu kan men opereren zonder dat er tijdens de operatie gedraaid hoeft te worden. Er is wel een beveiliging, dat mocht de accu tijdens de operatie leeg raken, de lichtvoorziening normaal door kan gaan door opnieuw de handdynamo te gebruiken. Deze dynamo is overigens het enige onderdeel dat niet ontworpen is. Het moet gekocht worden bij een groot postorderbedrijf. De accu, stabilisatie en de beveiliging zitten in een gegoten vorm, van waaraf vijf meter snoer loopt naar de hoofdband. Aan deze hoofdband is een verstelbare reflector, lens en fietslamp bevestigd om de lichtstraal te bundelen en te richten. Door plaatsing van de lamp op het hoofd van de chirurg volgt de lichtbundel automatisch de beweging van het hoofd.

Met een werkend model zijn deze ontwerpers naar Parijs gegaan en hebben daar gesproken met Dr. Le van Loc, vertegenwoordiger van de delegatie van de revolutionaire voorlopige regering van de republiek Zuid-Vietnam, en met een chirurg, die aan het front heeft gewerkt en met een technicus. Dit model is mee-

genomen naar Hanoi en er werden verder nog suggesties gedaan voor verbetering van het model.

De technici voor Vietnam (en dat zijn: deze vijf ontwerpers, een aantal studenten en medewerkers van de verschillende afdelingen van de technische hogeschool en andere vrijwilligers) gaan deze operatieverlichting nu zelf in productie brengen. Om deze productie echter te kunnen starten moet er geld komen. Een complete set kost f 80,-. U kunt uw bijdrage storten op giro 2647 Amro Bank, Delft, t.n.v. "Technici voor Vietnam".

Informatie kunt u krijgen bij Frans van Liempt, Jacoba van Beierenlaan 59, Delft, tel. 01730 - 3 59 75, waar u zich ook kunt opgeven om mee te werken aan de productie of hoe u in uw eigen omgeving kunt meewerken aan deze medische hulp voor Vietnam. Al het geld en materiaal dat bijeen gebracht wordt, wordt verzonden door het Medisch Comité Nederland-Vietnam.

De Waarheid had een gesprek met inintiatiefnemer Frans van Liempt, vijfdejaars natuurkunde: De studenten Industriële Vormgeving, een hoofdrichting aan de gedemocratiseerde afdeling Bouwkunde van de TH, kregen toestemming om de operatieverlichting te maken in het kader van hun studie. De natuurkunde-studenten deden mee in hun vrije tijd. (...) "Meer afdelingen willen nu apparatuur voor het Bevrijdingsfront gaan maken. In Vietnam hebben ze ook behoefte aan een vacuümpompje (...) en aan een apparaat om water te steriliseren. We willen proberen om daar met studenten in verschillende vakken samen aan te werken. Een probleem is het vinden van werkruimte, ook voor de productie van de operatieverlichting. Op de natuurkunde afdeling is wel een soort knutselhok, maar dat is te klein." Niet op de hele TH krijgen de studenten medewerking. "Bij natuurkunde gaat het allemaal heel moeizaam. Bij Bouwkunde is het gemakkelijker. Wel zijn het de hoogleraren die de eerste verlichtingssets financieel mogelijk hebben gemaakt. Op een gegeven moment konden we goedkoop een stel dynamo's krijgen bij een fabriek voor raceautootjes. Toen hebben we 40 hoogleraren aangeschreven en in een paar dagen hadden we 800 gulden binnen voor de dynamo's."

Vooraf bij de studenten vindt de actie weerklank. Dat blijkt uit het grote aantal vrijwilligers dat zich aanmeldde en uit de nieuwe plannen om apparatuur voor Vietnam te ontwerpen. "De mensen zijn blij dat ze hun kennis kunnen inzetten voor een zaak als deze van de Vietnamezen. Daaraan bestaat enorme behoefte bij de studenten, om iets nuttigs met hun studie te doen, en niet enkel te werken met het perspectief van het Philips-laboratorium".

De groep technici voor Vietnam ziet het ontwerpen van de operatieverlichting als een begin. "De eigenlijke actie gaat nu pas van start, voor veel geld, voor veel verlichtingssets. En voor nieuwe projecten."

Waarheid, 19-2-'71

De groep Technici voor Vietnam wil in eerste instantie 500 verlichtingssets maken. Daarvoor is f 40.000 nodig.

KUNSTENAARS VOOR VIETNAM

Er is een werkgroep gevormd die in zes steden Kunstenaars voor Vietnam-avonden zullen houden. De werkgroep bestaat o.a. uit Reinbert de Leeuw (komponist en pianist), Jaap van der Merwe (kabarettier), Mies Bouhuys (schrijfster), Chantal Roelle (Fotografen voor Vietnam), Jan Wolkers (beeldhouwer en schrijver).

De baten zullen ten goede komen aan het Medisch Comité Nederland-Vietnam, dat medische hulp geeft aan de verzetsbewegingen in Indochina.

In het aanbevelingscomité hebben zitting: Renate Rubenstein, Gerben Hellinga, Marga Minco, Harry Mulisch, Gerrit Kouwenaar, Adriaan Morrien, Dick Hillenius, Lucebert, Anton Rooskens, Mari Andriess, Gertie Bierenbroodspot, Tajiri, Metten Koorstra, Dick Elfers, Kees van Iersel, Peter Oosthoek, Henk van Ulsen, Ellen Vogel, Albert van Dalsum, Annemarie Prins, Jan van Vlijmen, Willem Breuker, Theo Olof, Geert Kooiman,

Cas Oorthuis, Eddie Posthuma de Boer, Johan van der Keuken, Frans Weisz, Lou van Gasteren, Rudy van Dantzig, Adèle Bloemendaal, Annie M.G. Schmidt, Corrie Vonk, Wim Kan, Hetty Blok, Wim Sonneveld, Opland, Loudy Nijhof, en Hugo Claus.

Het comité Kunstenaars helpen Vietnam heeft besloten zich in de huidige vorm op te heffen. In september '69 is dit comité er toe over gegaan aandelen uit te geven van f100,- en f500,-. Deze aandelen gaven kopers recht op een kunstwerk naar keuze uit de desbetreffende categorie. Deze aandelen-actie heeft, zo deelt het comité (secr. J.H. Bokma, Prinsengracht 657, Amsterdam, tel.: 020-233432) mede, f5100,- opgebracht. Het comité heeft nog een aantal kunstwerken in depot die aan het nieuwgevormde comité Kunstenaars voor Vietnam zullen worden overgedragen. Dit comité is van plan nog dit voorjaar een veiling te organiseren.

MEER INFORMATIE OVER LAOS

Laos en verdergaande Amerikaanse escalatieplannen zijn reeds eerder in het Vietnam Bulletin aan de orde geweest.

- Atoombommen op Vietnam? - (VB IV-nr 25/20 juni 1970) handelde over de atoomdreiging in Indochina en bevatte een lang artikel van Banning Garrett, Zuidoost-Azië-specialist verbonden aan het Pacific Studies Center, uit Ramparts getiteld: 'De Vietnamisering van Laos' waarin de geschiedenis van het konflikt in Laos uitvoerig wordt behandeld;

- Laos: van een 'vergeten' naar een openlijk konflikt - (VB IV-nr 18/14 maart 1970) bevatte artikelen van Wilfred Burchett (Laos, zal twintig jaar Amerikaanse interventie nog een Vietnam veroorzaken?), Decornoy (Le Monde) en David Kales (Hearst Concern), een chronologie van de gebeurtenissen sinds 1962 en de hoofdpunten van het 12-puntenprogramma (van 31 oktober 1968) van de Neo Lao Haksat;

VIETNAM BULLETIN - Laos, derde jaargang, nummer 9 was een serie artikelen van Jacques Decornoy, die in 1968 als één van de eerste westerlingen Pathet Lao-gebied bezocht.

Een inmiddels klassiek geworden beschrijving van het leven in bevrijd Laos.

Deze drie nummers zijn nog voorradig. Te bestellen door overmaking van f 1.80 op pg 1281198 t.n.v. Vietnam Bulletin, Amsterdam. Vermeld: 'Laos-trio'.

Andere Laos-nummers (de vergeten oorlog in Laos (VB II-nr 5) en McNamara's muur ook door Laos? (VB II-nr 8) zijn niet meer leverbaar.

Bij Pegasus verscheen van Wilfred Burchett 'Laos, een tweede Vietnam' f 4.90.

Verdere Nederlandstalige literatuur over Laos is schaars. Een uitstekend artikel van Ph.P. Everts verscheen in Vrij Nederland dd. 28-2-1970.

AKTIES IN AMERIKA

60.000 mensen hebben, verspreid over de VS, geprotesteerd in de eerste week na de inval in Laos, blijkt uit de Guardian (NY) van 20 februari jl.

De demonstraties waren een gevolg van een oproep van Student and Youth Conference in Ann Arbor - waarover verderop meer. Een paar voorbeelden uit de lange lijst acties:

In New York City namen 2000 mensen deel aan een nachtwake op 10 februari;

In California hielden 2000 studenten een bijeenkomst op de kampus. 1500 van hen gingen de stad in waar zij door de politie met traangas werden ontvangen.

In Los Angeles vonden demonstraties plaats bij California State en Los Angeles Community College.

Op Stanford University bezetten 200 studenten een kampus komputer centrum, dat oorlogsresearch doet.

4000 mensen demonstreerden op de University of Michigan in Ann Arbor. In Boston demonstreerden

10.000 mensen afkomstig van M. I. T., Harvard, Boston en Northeastern University. Politie schoot in de

lucht en enkele mensen werden gearresteerd, 2000 mensen namen deel aan een demonstratie voor het

Witte Huis in Washington. 6 personen werden gearresteerd nadat een aantal ruiten waren ingegooid. Leden

van de Philadelphia Resistance drongen op 8 februari de ambassade van Saigon binnen. 14 personen werden

gearresteerd.

Meer dan 1500 mensen demonstreerden in Philadelphia. 1000 demonstranten bezetten gedurende korte tijd een universiteitsgebouw van de University of Wisconsin in Madison. 2000 studenten besloten tot het houden van een staking, daar.

In het vorige nummer maakten wij reeds melding van de plannen van de Amerikaanse oppositie. De National Peace Action Coalition (NPAC) plant acties voor 24 april, terwijl op 5-7 februari in Ann Arbor 2000 activisten overlegden op een "Student and Youth Conference on a People's Peace". Hier werd opgeroepen tot o.a.:

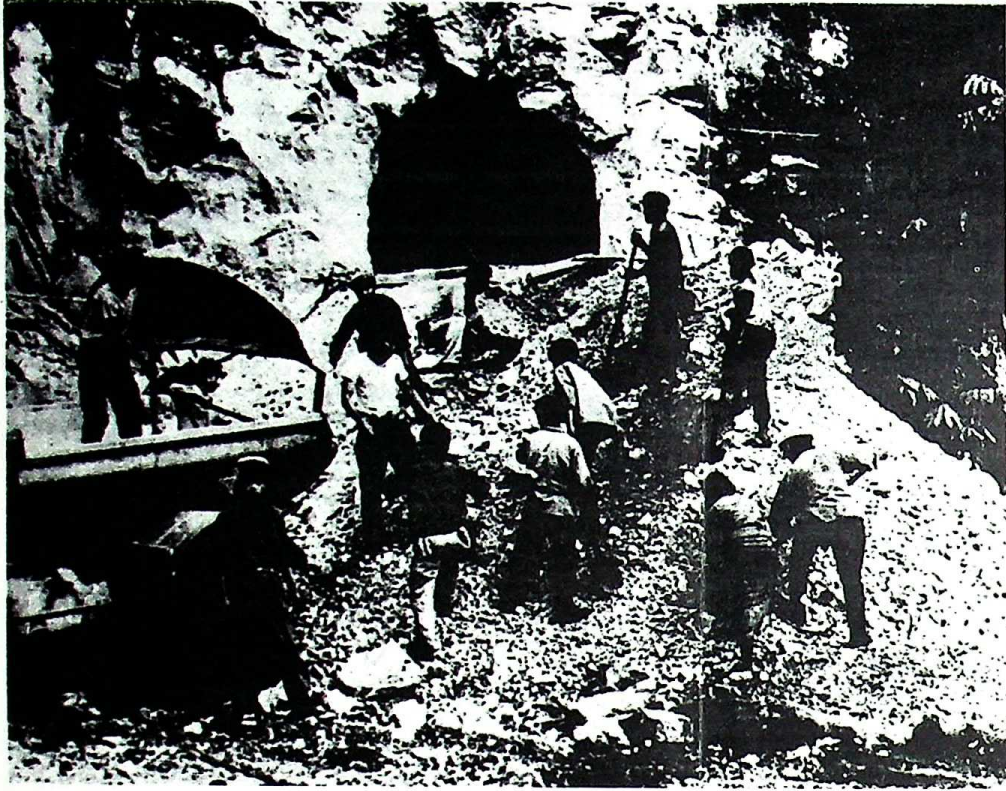
- een week van anti-oorlogsactiviteiten in Washington

en in de belangrijkste universiteitssteden tijdens de eerste week van mei, waaronder burgerlijke ongehoorzaamheid in de hoofdstad vanaf 3 mei;

- verder werd opgeroepen tot onmiddellijke acties als reactie op de inval in Laos.

Zoals het er nu uit ziet zullen massale acties plaats vinden enerzijds op 24 april anderzijds in de eerste week van mei. Ondanks hartstochtelijke oproepen van verschillende kanten hebben de organisatoren van de van de verdeelde Amerikaanse vredesbeweging zich nog niet op één datum weten te verenigen.

Strijders van de Pathet Lao bezig met het uitdiepen van een Laotiaanse grot om deze als ondergronds hoofdkwartier te gebruiken. De grotten bieden bescherming tegen Amerikaanse verzadigingsbombardeerten.

LAOS-AKTIES IN NEDERLAND

Overall in Nederland hebben de afgelopen weken acties en demonstraties tegen de inval in Laos plaats gevonden. Op 12 februari werd in Amsterdam een demonstratie gehouden bestaande uit een picket-line voor het Amerikaanse konsulaat op het Museumplein gevolgd door een demonstratie 's avonds. Tot de demonstratie was opgeroepen door ASVA, ANJV, FJG, KWJ, NVVJC, SJ, Comité Hulp Bevrijdingsfront, Vietnam Bulletin en het Suriname Comité. Er namen, in de stromende regen, meer dan 1000 mensen aan deel.

Op 19 februari werd, eveneens in Amsterdam, een protestmeeting gehouden in de Mozes en Aäronkerk te Amsterdam. Er waren bijna 1000 bezoekers. Er werd gesproken door Maarten van Dullemen (Vietnam Bulletin), Joris Ivens, die in 1968 Pathet Lao-gebied bezocht en die een door de Pathet Lao gemaakte film 'Terre libérée' presenteerde, Prof. Dr. W.F. Wertheim en Constant Vecht (ASVA).

De avond was voorafgegaan door kolleges in de Oudemanshuispoort, het Roeterseiland en het Jan Swammerdaminstituut. Tot deze aktiedag was het initiatief genomen door ASVA, Bond van Wetenschappelijke Arbeiders, het Vietnam Bulletin, het Verbond van Wetenschappelijke Onderzoekers en werd gesteund door het Z.O. Azië Instituut. Een kollekte bracht meer dan f 1200,- op.

Dezelfde organisaties namen het initiatief tot een handtekeningactie voor de volgende tekst:

'Ondergetekenden protesteren met klem tegen de nieuwe uitbreiding van de oorlog in Z.O. Azië door de inval in Laos. Tijdens het bewind van Nixon hebben voortdurend grote escalaties plaats gevonden: inval in Cambodja, hervatting bombardementen op Noord-Vietnam en een konstante toename van het tonnage afgeworpen bommen op het strijdgebied als geheel. Volgens de Amerikaanse regering zijn deze offensieve acties nodig ter bescherming van de 'nog aanwezige' Amerikaanse troepen in Vietnam.

Een veilige en ordelijke terugtocht is echter mogelijk. Niet door verheving van de oorlog maar door in te gaan op de voorstellen van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam voor een vreedzame oplossing van het konflikt.

De weg van voortdurende verheving en uitbreiding van de oorlog brengt een invasie in Noord-Vietnam en een nukleaire

oorlog in zicht.

De Nederlandse regering heeft slechts haar teleurstelling uitgesproken en de Amerikaanse rechtvaardiging van de inval overgenomen in plaats van het Amerikaanse optreden te veroordelen. De Amerikaanse regering niet alleen de oorlog, zij probeert door middel van een campagne van voorafgaande geruchten het publiek hieraan te wennen. Tegen escalatie van de oorlog dient echter escalatie van het protest te staan.

ASVA, Vietnam Bulletin, VWO

Er zijn handtekeningenlijsten in omloop gebracht die te krijgen zijn bij BWA, Prinsengracht 834 te Amsterdam, tel: 020 - 228461 tel: 020 - 22 84 61. Daar worden ze uiterlijk 1 maart terugverwacht.

De eerste ondertekenaars waren: C.A. Boukema, J.P. Boendermaker, D. Boer, H. de Boer-d'Ancona, J. Boissevain, J. Boonstra, C.G. Brouwer, P. Cohen, J.Th. Degenkamp, M. van Dullemen, S. Fortuin, N.H. Frijda, B. Groeneveld, B. Gunawan, G. Harmen, J.B. Horst, F. de Jong Edz., J.H. Kamstra, R.R. Koopmans, L. van der Land, K. Mengelberg, J. Middendorp, O.D. van den Muyzenberg, P.E. Noorman, R. Peters, H.L. Polak, C. Quené, R.W. Ramsey, M. Racz, H. Schénk, L. Schenk-Sandbergen, R. Stutterheim, R. van de Velde, P. Verdooren, P.E. Voorhoeve, W.F. Wertheim, D.J.B. Wijers, W.G. Wolters.

De handtekeningen zullen worden aangeboden aan de onderhandelingsdelegatie van de Voorlopige Revolutionaire Regering in Parijs.

Ook buiten Amsterdam werden protest- en informatiebijeenkomsten gehouden. Het jeugdcentrum Para te Eindhoven organiseerde 16 februari jl. een bijeenkomst met o.a. Huib Riethof en Jan Boonstra. Ook op kleinere schaal vonden bijeenkomsten plaats. In Utrecht overlegde de Zuid-Oost Azië Werkgroep aldaar over te ondernemen acties. Tijdens het lustrum van het Amsterdamse Montessori Lyceum werd b.v. een Vietnamtentoonstelling gehouden en een kollekte die meer dan f 1000 voor het Medisch Comité opbracht.

Over het algemeen is de nieuwsvoorziening in de Nederlandse pers zeer slecht als het gaat om grotere of kleinere Indochina-akties. Zo werd de avond met Ivens in de Mozes en Aäronkerk slechts summier behandeld in de NRC. De Waarheid, H.V.V. en de Volkskrant brachten er geen woord over terwijl De Tijd en het Parool beide kwamen met een uiterst kort bericht. Dat in het Parool nog twee grote fouten bevatte (verkeerde naam van de gedraaide film, 300 i.p.v. bijna duizend bezoekers). Ook de ons ter oren gekomen informatie dat eerder in de week de ruiten van een viertal Amerikaanse bedrijven in Amsterdam: IBM, Honeywell, Bank of America en First National City Bank ingegoooid werden, kwamen we in geen enkele krant tegen. Tegelijkertijd spreekt men zijn verbazing uit dat er zo weinig protest is tegen de nieuwe uitbreiding van de oorlog. De redactie van het Vietnam Bulletin verzoekt alle groepen die bijeenkomsten over Indochina organiseren:

- zodra de planning rond is (zaal, sprekers, route demonstratie e.d.) daarvan bericht naar het Vietnam Bulletin te sturen;
- gezien het feit dat het Vietnam Bulletin slechts één keer in de veertien dagen verschijnt zal het vaak niet mogelijk zijn op tijd deze gegevens te publiceren. Zond in ieder geval een kort verslagje met de belangrijkste gegevens (organiserende instantie, sprekers, genomen besluiten, opgehaald geld, belangrijkste uitspraken sprekers etc.)

Op die manier zal het mogelijk zijn, althans in het Vietnam Bulletin, een vrij compleet beeld van de Indo-China-acties te krijgen.

Hieronder een aantal geplande activiteiten, helaas nog niet met alle details:

vrijdag 26 februari in Frascati te Amsterdam wordt door Cinéclub de film van Joris Ivens 'Het Volk en zijn Geweren' gedraaid. Om 20.00 uur.

vrijdag 26 februari houdt de scholengemeenschap Amersfoortseberg te Amersfoort een Vietnamdag. Gedraaid worden Bataille Sanitaire en Echec à L'Escalade. Voor het Medisch Comité spreekt Loek Zonneveld.

zondag 28 februari begint in Amsterdam de week 'Kerken voor Vietnam' (zie ook het vorig nummer). o.a. vindt in de Mozes en Aäronkerk een Vietnamkerkdienst plaats.

zondag 28 februari vindt in Groningen eveneens een Kerkdienst plaats.

vrijdag 5 maart spreekt Dr. N.J. van Rijn voor de IJmuidense scholengemeenschap, gedraaid worden Echec à L'Escalade en Bataille Sanitaire.

zaterdag 6 maart treedt in Hillegom een beatband op voor het Medisch Comité, een tentoonstelling wordt geopend.

vrijdag 12 maart wordt Bataille Sanitaire en Echec à L'Escalade gedraaid in Ommen.

dinsdag 16 maart wordt een Vietnambijeenkomst gehouden in de Christelijke Scholengemeenschap te Leiden. Gedraaid worden Echec à L'Escalade en Bataille Sanitaire.

woensdag 17 maart begint de actie 'West-Friesland voor Vietnam' in de Kleine Zaal van de Parkschoenburg in Hoorn. Vertoond wordt de film La Ciel et La Terre van Joris Ivens. Dr. de Bruin van het Medisch Comité Nederland-Vietnam vertelt over de gezondheidszorg in Vietnam.

zaterdag 20 maart begint de een week durende manifestatie 'Deventer voor Vietnam'.

maandag 22 maart Kunstenars en West-Friesland voor Vietnam in de Grote Zaal van de Parkschoenburg te Hoorn. Optreden van o.a. Jules de Korte, Sonja Berndt, Lennaert Nijgh, Jan Wolkers, Hetty Blok, Jaap van der Merwe, Neerlands Hoop in Bange Dagen, het trio Rob van Dijk en Rob van de Beberg.

zaterdag 27 maart afsluiting actie West-Friesland voor Vietnam met een kollekte voor het MCNV in Hoorn en omgeving.

VERANTWOORDING WIP-70 GIFTEN

Ter gelegenheid van de Week van Internationaal Protest (WIP) 1970 werd een oproep gedaan om geld te storten voor acties tijdens de WIP-week en daarbuiten. De volgende giften werden ontvangen:

f 5,- van:

K. te W.; J. E. K. te L.; M. A. te A.; C. C. te B.; F. M. A. v. D. te N.; W. v. N. te A.; J. M. J. H. te D. H.; W. J. V. te H.; J. P. B. te A.; W. A. V. te A.; H. R. te A.; K. P. te D. H.; A. B. P. te G.; H. B. te A.; T. A. K. -D te V.; J. Th. L. te A.; A. B. te K. a. d. R.; S. S. te G.; J. J. de L. te R.; W. F. S. te D. H.; C. P. te A.; Th. W. S. te A.; J. N. H. te D. H.; A. A. Z. te D. H.; P. R. te L.; G. F. te D.; G. v. W. te D.; A. D. te A.; H. B. te A.; A. L. v. W. te S.;

f 10,- van:

M. R. te A.; H. v. H. te C. a. d. Y.; J. d. T. te L.; P. v. d. M. te R.; V. E. R. W. te R.; H. J. L. te O. a. d. A.; J. U. te G.; A. R. S. -W te H.; J. P. H. te H.; O. L. te W.; B. G. v. D. te A.; R. C. L. te D. H.; H. F. v. D. te H. v. H.; A. W. R. te B.; J. S. v. d. B. te A.; A. J. M. v. S. te A.; G. M. te H.; G. T-T. te L.; J. v. D. te A.; A. H. C. te H.; M. P. te A.; H. v. P. d. H. te A.; A. V. te G.; J. J. V. te H.; A. M. te N.; M. C. C. M. M. te B.; A. B. te L.; J. v. d. W. te A.; J. v. d. B. te O.; E. H. B. te H.; R. L. te A.; M. C-Kte A.; M. v. W. te U.; P. J. H. P. te A.; J. K. te R.; N. W. C. S. te W.; W. H. M. L. te E.; J. D. te A.; E. M. J. Bv. d. B. te B.; J. H. d. H. te W.; S. E. v. L. te L.; J. v. d. M. te V.; E. H. S. te Z.; C. L. te R.; K. H. O. te Z.; J. S. te G.; E. C. M. W. te N.; C. M. B. te H.; F. J. K. te L.; A. J. A. te W.; H. A. S. d. V. te A.;

f 15,- van:

C. W. v. d. H. te B.; R. L. D. te H.; F. A. R. te U.; A. v. d. K. te A.; A. L. C. te H.; C. E. v. d. K. te A.; A. R. C. te N.; J. M. P. te S.;

f 25,- van:

A. J. V. te W.; A. L. C. te H.; J. H. A. te H.; H. A. te N.; E. R. S. te A.; W. C. v. M. te A.; P. S. P. afd. Z.; J. L. te R.; G. H. te A.; L. S. G. te L.; E. H. D. te A.; A. J. te A.; v. K. te R.; H. A. R. te L.; T. F. te R.

f 50,- van:

S. R. P. te G.; W. F. W. te W.; G. B. te P.; A. K. te A.; L. K. te A.; E. J. E. K. te A.; J. S. v. d. W. te A.; C. S. te H.;

verder giften van

H. K. te W.: f 20,-; J. W. P. te A.: f 20,-; J. L. D. te A.: f 7, 50; F. B. te A.: f 30,-; L. G. te D.: f 4, 75; J. S. te S.: f 2, 50; L. H. E. te G.: f 2, 50; H. S. te A.: f 4,-; R. S. M. te L.: f 2, 50; G. M. E. D. te H.: f 2, 50; M. M. A. v. R. te D. H.: f 7,-; A. H. te D.: f 2, 50; J. L. B. te H.: f 20,-

In het totaal werd ontvangen f 1.685, 75.

Alle gevers worden hierbij hartelijk bedankt.

Het geld is besteed aan de kosten verbonden aan de WIP-activiteiten (handtekeningen-actie en komst twee Vietnamezen naar Nederland) en aan activiteiten Vietnamgroepen die om financiële hulp gevraagd hebben.

AMERIKAANSE PERSKOMMENTAREN OVER LAOS

In de Amerikaanse perscommentaren over de uitbreiding van de oorlog tot Laos klinkt in het algemeen bezorgdheid door over de gevolgen daarvan. Hieronder zijn enkele citaten opgenomen uit de in Parijs verschijnende International Herald Tribune.

4. febr. '71: "...Wat ook de verdere gevolgen mogen zijn, het Vietnamiseren van Cambodja en Laos zal de terugtrekking van Amerikaanse troepen uit Vietnam niet versnellen. Het kan alleen het risico vergroten van een uitgebreidere oorlog en een dieper verstrikt raken van Amerika in een eindeloos konflikt in heel Zuid-Oost-Azië.

De beste kansen voor het herstel van de neutraliteit van Cambodja en Laos - die door beide partijen in het Vietnamese konflikt verregaand is geschonden - liggen in een meer positief zoeken naar een politieke oplossing in Zuid-Vietnam dan de regering-Nixon tot nu toe heeft gedaan. In dit verband zijn berichten dat de vertegenwoordiging van de Verenigde Staten in Saigon pogingen van president Thieu om de uitslag van de komende Zuid-Vietnamese nationale verkiezingen van te voren vast te leggen, actief steunt, nauwelijks bemoedigend." (New York Times).

10 febr. '71: "Toen de President vorige lente met zijn Cambodjaanse verrassing kwam, werd ons verteld dat zij onvermijdelijk was voor ons sukses in Vietnam en dat zij even beslissend zou zijn als, laat ons zeggen, Stalingrad of D-day, en dat we een jaar of meer aan tijd hadden gewonnen als gevolg van het ontwrichten van de vijandelijke infiltraties en het vernietigen van voorraden. Het spreekt vanzelf dat we nu precies hetzelfde te horen krijgen over de aktie tegen de Laotiaanse bevoorradingsroutes: dat ook dit beslissend zal zijn omdat de Laotiaanse routes alles zijn wat er over is van de vijandelijke bevoorradingslijnen naar het Zuiden. Dat is het waarlijk verontrustende aspekt van dit laatste Vietnamavontuur, het gevoel dat de regering echt gelooft dat zij iets beslissends aan het doen is, en dat dit dat beslissende is. Het is de ononderdrukbare neiging tot overdrijving die het geloof aan het wankelen brengt van zelfs die oorlogskommentatoren die overigens geneigd zijn het scenario van de regering te aanvaarden: de terugtrekking in fasen, de voortschrijdende Vietnamisering, het handig winnen van tijd en de hele rest ..... Want zij kunnen noch in de rapporten, noch in de redevoeringen, veel zekerheid vinden dat dit werkelijk een strikt beperkte achterhoede-manoeuvre is en niet het openen van een derde oorlogfront. En dat geldt ook voor ons." (Washington Post).

10 febr. '71: "...Als toonaangevende Demokraten zeggen dat de weg uit Vietnam niet door Cambodja of Laos loopt, dan zeggen zij dat twee zorgvuldig neutraal gehouden landen in toenemende mate worden opgeofferd aan de verdediging van Zuid-Vietnam. Zij zeggen ook dat het uitbreiden van het slagveld en van de wegen der vernietiging alleen kunnen bijdragen tot een verder verpanden van Amerikaanse luchtmachtstrijdkrachten, voorraden en geld voor de onafzienbare toekomst....."

(Max Frankel)

11 febr. '71: "In deze laatste crisis in de Indochinese oorlog, nu ons opnieuw wordt verteld dat het laatste avontuur in Laos stellig een einde zal maken aan de lange kwelling, kan het verstandig zijn eens te kijken. De laatste keer, nog maar afgelopen voorjaar, was het de invasie in Cambodja die de schuilplaatsen van de vijand moest vernietigen en ons naar huis brengen. Daar-

voor was het de vernietiging van de vijand in het Tet-offensief dat verondersteld werd de oppositie de ruggegraat te hebben gebroken. En daarvoor was het de Amerikaanse steun uit de lucht, toen de Amerikaanse luchtmacht zelf, toen de Amerikaanse 'zoek-en-vernietigoperaties', toen de bombardementen op Noord-Vietnam, ieder op zijn beurt, die 'beslissend' waren ....." (James Reston)

15 febr. '71: "De barrières voor een gevaarlijk uitgebreidere oorlog in Azië storten snel ineen ..... Zij (maarschalk Ky's) voorspellingen van verdere escalaties (aanvallen op Noord-Vietnam) van het Indochinese konflikt zijn in overeenstemming met en wellicht een logische voortzetting van de eng begrensde militaire logika die hardnekkig alle pogingen om de oorlog in Vietnam binnen redelijke perken te houden heeft uitgehouden.

Door toe te geven aan dit soort redeneringen, door zelfs de gebrekkige beperkingen van zijn voorgangers te verlaten, beweegt president Nixon zich op de weg, die door generaal MacArthur in Korea is gevolgd toen hij doorstootte naar het Noorden en daarmee uitnodigde tot oorlog met China. Terugtrekking uit de Vietnamese pool wordt moeilijker met iedere stap die op die weg wordt gezet." (New York Times).

17 febr. '71: "President Nixon's recente banden met Joe Alsop gaan veel verder dan de verspreiding door het Witte Huis van diens goedkeurende commentaar over Laos. De president heeft Alsop ook een paar uur voordat de invasie werd aangekondigd opgebeld om hem van te voren op de hoogte te brengen van het vreugdevolle nieuws. Hun betrekkingen, zo komt het mij voor, zeggen heel wat over Nixon's werkelijke bedoelingen in Zuid-Oost-Azië.....

.....De president heeft zich op de meest persoonlijke manier verplicht om de tegenpartij een verpletterende slag toe te brengen. Maar die tegenpartij is erg goed in het opvangen van slagen en daarna terug te komen, des te beter naarmate de Amerikaanse strijdkrachten slinken. En zo heeft Nixon zichzelf in een toestand gemaakt waarin hij steeds opnieuw slagen moet toebrengen.

Dat betekent dat het hek van de dam is wat betreft de lijst van mogelijke akties, die al lang geleden door de verenigde chefs van staven is opgesteld als methoden om de oorlog in Vietnam te winnen. Nieuwe bombardementen op Noord-Vietnam komen natuurlijk op die lijst voor, evenals het met mijnen afsluiten van de haven van Haiphong en de invasie in Noord-Vietnam waar vice-president Nguyen Cao Ky het vorige week over had. Het onheilspellende van het huidige ogenblik met andere woorden is de geestestoestand van president Nixon. Voor hem betekent moed, niet bang te zijn om afgrijselijke dingen te doen. Dat betekent dat ons land nog een heel eind is verwijderd van een einde aan onze aanwezigheid in Vietnam en aan de nachtmerrie die ons dat zowel overzee als thuis heeft bezorgd." (Joseph Kraft).

Alleen Joseph Alsop heeft de politiek van Nixon op de meest ondubbelzinnige wijze gesteund, in termen als: "Als alles goed gaat, doen de Zuid-Vietnamezen datgene wat zij samen met de Amerikanen al vier jaar of langer geleden hadden moeten doen.", en: "Als dit is wat in feite is voorbereid, spreekt het boekdelen over de koelbloedige moed van President Nixon." (9 febr. '71), en: "Onzegbaar veel bloed en onzegbaar veel rijkdom is in waarheid verspild, omdat de moed om te doen wat president Nixon heeft gedaan lang geleden niet bestond." (12 febr. '71)